

БОРБА®

Със родина Мунка
1877-1977

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

OCTOBER 1977

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

ТЕРОРА ВЪ БЪЛГАРИЯ ПРОДЪЛЖАВА ОТЪ 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 И ДО СЕГА.

1. ГЕОРГИ МИЛЕВЪ, бившъ замѣстникъ Главенъ Редакторъ на вестикъ ПОГЛЕД. Поради несъгласие съ комунистическото ръководство по нѣкои въпроси билъ изпратенъ да се "лѣкува" въ Психиатричната болница въ София.
2. Инж. ГЕОРГИ ПАВЛОВЪ ПЕШЕВЪ отъ София. Поради несъгласие съ Партийното ръководство относно младитѣ специалисти въ Водоканалпроектъ билъ пратенъ да се "лѣкува" също въ Психиатричната болница въ София.
3. ДЕНЧО СТЕФАНОВЪ ДЕНЧЕВЪ, журналистъ. Поради негови различия съ политиката на комуниститѣ въ областъта на литературата е билъ пратенъ на "Психиатрично лѣчение" въ болницата въ Плѣвенъ и му е било отнето правото на журналистъ.
4. ДИМИТРИНА ИЛИЕВА ГУРБАНОВА, възрастна жена, поради критики на партията на комуниститѣ, била пратена на "лѣчение" въ Психиатрията въ София.
5. МИХАЙЛЪ АНАНИЕВЪ ДОКТОРОВЪ, родомъ 1922 въ София. Сяденъ по процеса на генералъ Аневъ, следъ излизането отъ затвора, безъ никаква присѣда изпратенъ въ лагера на смъртъта Бѣлене, където условията за животъ сѣ крайно тежки.
6. НИКОЛА КИРИЛОВЪ КИРИЛОВЪ, роденъ презъ 1930 въ София. Билъ въ затвора въ Стара Загора 10 години. Следъ излизането му билъ изпратенъ безъ присѣда доживотно въ лагера Бѣлене.
7. ПРОДАНЪ ИСКАКОВЪ, роденъ 1920. Нѣколко пати осѣжданъ и лежалъ въ разни затвори по политически причини. На квартални събрания открито се е изказвалъ противъ политиката на комуниститѣ. Изпратенъ е безъ присѣда въ Бѣлене.
8. АТАНАСЪ КЮЧУКОВЪ, роденъ 1940. Заедно съ баща му осѣжданъ нѣколко пати за тѣхнитѣ антикомунистически убеждения. Отъ 1975 година безъ сѣдебенъ процесъ изпратенъ въ лагера на смъртъта Бѣлене.
9. ЦВѢТАНА ИЛИЕВА ПАДАРЕВА. Има синъ избѣгалъ на Западъ. Многократно е правила постапки да посети сина си, но винаги и се е отказвало. Заплашвана отъ милицията, че ще я пратятъ въ Психиатрията, ако настоява да замине на Западъ.
/Тѣзи сведения получихме отъ довѣрено лице по каналъ отъ България/

ИВАНЪ СТРЕТКОВЪ отъ с. Долна Вереница, Фердинандско, пуснатъ отъ затвора и на 100 метра отъ тамъ убитъ съ дърво на 14 Септември 1944 година.

Съобщава: Ценко Георгиевъ отъ с. Горна Лука, Фердинандско.

ПОПЪ КУЗМАНЪ отъ с. Липенъ, Фердинандско, следъ 9 Септември 1944 комуниститѣ го подиграваха, като му окачиха табела на гърба съ надписъ "продава се попско д--- на търгъ" и така га разкарваха по цѣлото село. Скоро следъ това нещастния свещеникъ заболя и почина. Остави попадия и 5 невръстни деца.

Съобщава: Иванъ Филиповъ отъ Сантяго де Чили, Чили.

Мои другари-студенти, звѣрски избити въ "Дома на слѣпитѣ" въ София на 14 Септември 1944 година.

1. МИЛКО КОВАЧЕВЪ отъ Бѣла Слатина. Студентъ-юристъ.
2. ЕВГЕНИ СТОИЛОВЪ отъ Плѣвенъ. Студентъ-юристъ.
3. ГЕОРГИ ПАРЛАПАНОВЪ отъ Провадия. Студентъ-химикъ.
4. ИОРДАНЪ ИОРДАНОВЪ отъ София. Студентъ-юристъ.
5. ГЕОРГИ ПЕТКОВЪ отъ с. Бойково, Пловдивско. Студентъ-ветеринаръ.
6. СТЕФАНЪ М. ЗАХАРИЕВЪ отъ с. Рупци, Червенобрѣжко. Студентъ-юристъ.
7. МАНОЛЪ Т. ТОДОРОВЪ отъ Ломско. Студентъ-медикъ.
8. КЛИМЕНТЪ НОЖАРОВЪ отъ Македония. Студентъ-химикъ.
9. ИВАНЪ ПЕШЕВЪ отъ София. Студентъ-юристъ.
Съобщава: Тодоръ А. Илиевъ, бившъ студентъ-юристъ, Австралия.

БОРБА

БОРВА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ. Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc

P O Box 1204 Grand Central Station New York, N Y 10017 U S A

Основателъ Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 26, брой 2.

Книжка седемдесетъ и шеста.

Октомврий 1977.

ТРИДЕСЕТЪ И ТРИ ГОДИНИ.

Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ

Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ

Никога никой българинъ нѣма да забрави злокобната дата Девети Септемврий 1944 година, когато Болшевишката червена армия навлѣзе въ България, окупира страната и отъ Москва бѣ назначено въ София комунистическо правителство.

Никога никой българинъ нѣма да забрави кървавия тероръ, който следъ Девети Септемврий 1944 година залѣ родната ни земя и на който стана жертва цвѣта на нашия народъ - надъ сто хиляди достойни граждани отъ градове и села бѣха избити, а много повече напълниха затворитѣ и концлагеритѣ.

Никога никой българинъ нѣма да забрави какъ комуниститѣ ограбиха народа ни, отнѣха частната собственостъ, взеха земята на селянитѣ, отчуждиха предприятията и унищожиха упражняването на частна професия, свеждайки свободния български гражданинъ до положението на зависящъ отъ властятъ робъ.

Никога никой българинъ нѣма да забрави, че на Девети Септемврий 1944 година бѣха поталкани и отнети всички човѣшки права на българскитѣ граждани и тѣ отъ свободни хора, бѣха преобърнати въ носящи нумера вещи.

Никога никой българинъ нѣма да забрави, че комунистическото робство, подъ което падна нашата Родина на Девети Септемврий 1944 година е по-коварно, по-тежко и по-жестоко отколкото Византийското и Отоманско иго отъ миналото.

Ето защо:

НИКОГА НѢМА ДА ЗАБРАВИМЪ!

НИКОГА НѢМА ДА ПРОСТИМЪ!

БОРБАТА ЗА СВОБОДА ЩЕ ПРОДЪЛЖИ ДО КРАЙНА ПОВЕДА!

ТРЕТИ МАРТЪ И НЕГОВОТО ОТПРАЗДНУВАНЕ.

Пенчо Пелтековъ
Редакторъ на СВОБОДА
Торонто, Канада.

Българската политическа емиграция, заселила се следъ Втората Свѣтвна война по петътъхъ континента на земното кълбо, има задача да работи за спечелване на общественото мнение и отговорни срѣди въ борбата за освобождението на българския народъ отъ комунизъма. Нашъ дългъ е да осведомяваме, съ слово и печатъ Запада върху истинското положение въ България и върху българскитѣ национални въпроси.

Къмъ тази първа повеля на всѣки емигрантъ и по-специално на всѣка организирана емигрантска група, може да прибавимъ и дълга да работимъ за запазване на българскитѣ културни ценности и традиции между нашитѣ сънародници и отпразднуването на българскитѣ църковни и историческо-национални празници. На 3 Мартъ 1978 година се навършватъ сто години отъ деня, въ който българскиятъ народъ, следъ близо петъ вѣковно черно робство, постигна своята завѣтна мечта - освобождението на Родината въ нейнитѣ географски и етнически граници: отъ Черно море до Охрида и отъ Дунава до Бѣлото море.

И наистина, какъвъ по-хубавъ денъ отъ този за веселие и тържества! Но има ли и по-подходящъ поводъ отъ този, да зачетемъ саможертвата на плеадата героични българи, като почнемъ отъ Хилендарския монахъ, минемъ презъ героитѣ отъ Сопотъ, Батакъ Брацигово, Перушица, Левски, Ботевъ и стигнемъ до Шипченскитѣ опълченци, безъ чиито свръхчовѣшки героизъмъ и саможертва, едва ли би изгрѣла зората на свободата.

Цельта на тѣзи редове не е да правимъ историческа анализа на събитията, които доведоха най-после и до тѣй жадуваната свобода на многострадалния български народъ. Това ще оставимъ на историцитѣ-специалисти. Да пишемъ тѣзи редове бѣхме подтикнати отъ факта, че българското комунистическо правителство въ София, знаейки, че нашата родолюбива емиграция нѣма да отмени тази дата неотбелязана, решило да "подпомогне" емиграцията ни и т.н. Културно-Просвѣтни емигрантски организации, въ отпразднуването на сто-годишнината отъ освобождението на България отъ турско робство. Ще бждатъ изпратени въ чужбина и поставени на разположение на емиграцията ни оркестри, танцови групи, хорове и то само съ "благородната" целъ - българщината да бжде по-добре представена предъ външния свѣтъ. Нито дума за многобройнитѣ комунистически агенти, които ще придружаватъ несъмнено тѣзи талантиливи наши артисти.

Не сме сигурни, дали нашата емиграция ще се хване на тази вѣдница и ще приеме предложената отъ София помощ. Но на тѣзи сънародници, които се колебаятъ или ся решили вече да коопериратъ съ червенитѣ сатрапи на българския народъ, заявяваме: срамъ и позоръ ще бжде за политическата ни емиграция да отпразднува 3 Мартъ - Освобождението на България, заедно съ новитѣ и по-жестоки поробители на Родината

Тоталитарната диктатура въ България не е продуктъ на свободни избори. Следователно комунистическия режимъ нѣма право да ни представлява въ Западния свободенъ свѣтъ, нито културно, нито политически. Съ по-голѣма увѣреностъ и чувства на отговорностъ българската емиграция е способна да изнесе на собственитѣ си плещи проява отъ подобенъ характеръ и да подчертае, че днасъ България отново е поробена и чака ново освобождение.

Нашъ дългъ е къмъ Родината и къмъ странитѣ, които ни приютиха, непрестанно да предупреждаваме, че всѣко сътрудничество съ комунисти означава смъртна опасностъ за този, който сътрудничи съ тѣхъ и поставя надгробна плоча надъ поробенитѣ народи. Борбата срещу комунизъма и тѣхнитѣ сподвижници не е само едно морално задължение, а е и актъ на самосъхранение.

ПРИЧИНАТА ЗА ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИЙ.

Д-ръ Стойлъ Стойловъ
Ню Йоркъ, Съединенитѣ Щати

Вече 33 години користни политици и недобросъвестни историографи безапелационно "обясняватъ" присъединяването на Родината ни къмъ Съветската орбита, като прѣкъ резултатъ на членъ единственъ отъ тѣхния обвинителенъ актъ: съюзътъ на България съ Германия. Затова трѣбва да си припомнимъ нѣкои позабравени факти отъ близката наша история, на които мнозина отъ насъ сж свидетели.

Въ началото на 30-тѣхъ години българскитѣ политически партии бѣха се самоизчерпали и компрометирали напълно. Водачитѣ имъ нищо старо не бѣха забравили и нищо ново не бѣха научили. Комуниститѣ, наброяващи около 8,000 души, нѣмаха физическа възможност да взематъ властта безъ Съветска агресия. А лѣвото крило на БЗНС и политическия кръгъ "Звено" се поставяха едновременно въ услуга на сръбското, гръцкото, британското, френското и съветско резузнавания - съобразно външно-политическата обстановка и споредъ който обещавахе да плати повече. Това наложи да се разпуснатъ политическитѣ партии и да се въведе национално безпартийно управление.

Безпартийното българско правителство по дипломатически пътъ, чрезъ прѣки преговори, присъедини Южна Добруджа къмъ Майката-Родина. Външната политика на това правителство бѣше мирна и реалистична. България се стремеше по миренъ пътъ, чрезъ двустранни преговори, да ликвидира несправедливитѣ клаузи на Ньойския договоръ. Тукъ е потрѣбно да се отбележи, че Съветскитѣ Съюзъ, както и възхваляванитѣ велики Западни демокрации, не помогнаха на България въ тѣзи нейни законни действия. Обявениятъ външно-политически неутралитетъ на Царство България не бѣше приетъ съ възторгъ отъ нито една Велика сила. Защото формирацитѣ се два политически лагера имаха нужда отъ стратегическото положение на нашата страна и отъ нейнитѣ човѣшки ресурси. И ако въ външно-политическо отношение българското правителство не успѣ да направи повече, вината въ това е въ Великитѣ сили, чиито изтъкнати държавници признаваха, че Компиевъ, Версай и Ньой сж детонаторитѣ на новия свѣтовенъ взривъ.

Безпартийното българско правителство направи твърде много и за цѣлостния вътрешенъ напредѣкъ на страната, отразено чрезъ красноречивитѣ данни на безпристрасната статистика. Българскитѣ градове се благоустрояваха и модернизираха. Правителството щедро даваше стипендии за получаване на висше образование и за следъ-дипломна специализация въ чужбина. И мнозина отъ тукашнитѣ, или въ България хулители на това "фашистко" правителство, взѣха университетскитѣ си и докторски дипломи, благодарение на правителственитѣ стипендии, отпустнати имъ отъ Царство България. Учредиха се държавни награди за литература и изкуства, които се даваха на даровити творци, безъ огледъ на личнитѣ имъ политически възгледи. Преди да станатъ "Димитровски лауреати", Георги Караславовъ, Орлинъ Василевъ, Христо Радевски, Елисавета Багряна и мнозина други бѣха лауреати на Царство България. Дори Вапцаровъ съ "нерадната сѣдба" на когото днесъ комуниститѣ спекулиратъ, спечели първитѣ си премии на два общонационални литературни конкурса.

Стопанскитѣ напредѣкъ сѣщо даваше своитѣ взрими плодове. Благодарение на търговията ни съ Германия, нашата страна се превърна отъ традиционенъ доставчикъ на суровини въ производителъ на полу-фабрикати и промишлени стоки. Започна интензивно развитие на хранително-вкусовата промишленостъ, което даде работа на десѣтки хиляди работници и оползотвори онѣзи земеделски излишѣци, които дотогава гниеа безъ полза. Благодарение на монополното си положение на Германския пазаръ, нашата тютюнева промишленостъ се модернизира и утрои капацитета си. Изгради се модерна текстилна промишленостъ, построиха се отдѣлни предприятия за машиностроене и апаратури - но това напълно не се осъществи, поради започналата война.

Въ началото на 40-тѣ години Великитѣ сили дадоха ясно да се разбере, че Българскиятъ неутралитетъ не ще бѣде зачитанъ. Отъ България ултимативно се искаше да избере страна. Алтернативата бѣше: Съветска окупация или война съ Германия, която бѣше нашъ най-добъръ търговски партньоръ и единственъ съюзникъ, гарантиращъ присъединяването на всички откъснати български земи къмъ Отечеството. Когато днесъ се упръква тогавашното българско правителство въ "германофилство" се забравя, колко дни удържаха срещу Германия тритѣ най-добре въоръжени европейски страни: Полша, Чехо-Словакия и Франция? Защо отъ малка и невъоръжена България се искаше да направи повече отколкото Полша, Франция или Чехо-Словакия?

Една война съ Германия за нѣколко дни би разрушила онова, което въ България бѣше създадено съ неимовѣрни усилия, възторгъ и надежди. И срещу какво? Срещу нежеланието на Англия и Франция, поне на думи да обещають преразглеждане на несправедливоститѣ, съ които завърши Първата Свѣтвна война за България. Какво ни билъ далъ единъ съюзъ съ Съветския съюзъ по онова време?

1. Такъвъ съюзъ бързо би се обърналъ въ комунистическа диктатура, както по сѣщото време се случи съ Прибалтиискитѣ страни, принудени отъ Великитѣ сили да приематъ съюзъ съ СССР и веднага следъ това да се присъединятъ къмъ него.
2. Съветскиятъ съюзъ не можеше да бѣде полезенъ за България съ нищо въ индустриализацията на страната, поради собственото си ниско индустриално и техническо равнище, а само би се ползувалъ отъ българскитѣ суровини, полу-фабрикати и промишлени стоки, безъ да даде въ замѣна каквото и да е.
3. Разполагайки съ българския плацдармъ, СССР отново би започналъ да фаворизира Гърция за наша смѣтка, та да осъществи двоенъ фланговъ обхватъ въ проливитѣ: тази двестагодишна мечта на великоруския империализъмъ.

Гореказаното се пренебрегва отъ критикаритѣ съ задна дата, които забравяють, че само държавнитѣ интереси диктуватъ избора на съюзници, а не симпатии къмъ отдѣлни личности, класи, съсловия или политически партии. Нашиятъ съюзъ съ Германия бѣше предопределенъ отъ недалновидната, себична политика на тритѣ голѣми Западни сили, довели до установяване на комунизма въ Источна и Централна Европа. Още преди Техеранъ, Ялта и Потсдамъ, тайнитѣ клаузи на Британско-Съветския воененъ договоръ предоставиха неограничени политически концесии на Съветския съюзъ въ следвоенна Европа. А същевременно Великобритания ни призоваваше да се жертвуваме за нейната кауза, следъ като вече ни бѣше продала на Кремълъ!

Въпрѣки съюза съ Германия, България подържаше редовни дипломатически отношения съ Съветския съюзъ, което опровергава всички стари и сегашни приказки относно "зависимостта" на България отъ Третия Райхъ. Съветскиятъ съюзъ ни обяви война едва на 5 Септември 1944 на основание, че сме били съюзници на Германия. Защо СССР не стори това въ деня, когато германската армия прекоси Съветската граница? СССР обяви война на "фашисткото" правителство на Муравиевъ и Гичевъ, следъ като преговоритѣ на Мошановъ въ Кайро бѣха торпилирани отъ единъ български емигрантъ, действувалъ съобразно общото желание на Кремълъ, на Бѣлия Домъ и Даунингъ Стриитъ!

Но дори и тази нескопосано разиграна въ Кайро траги-комедия не можа да прикрие единствената причина за 9 Септември 1944 година: наивността, глупостта или предателството на онѣзи Западни политици, подарили на Съветския си партньоръ сто милиона европейци. Сѣдбата на България не се решаваше въ София: реши я Британо-Съветския воененъ договоръ, потвърдиха я въ Техеранъ и Ялта, като въ Потсдамъ се подпечата решението, наскоро ратифицирано въ Хелзинки. Защо нашитѣ и чужди критикари на тогавашното българско правителство забравяють онова прословуто листче на Чърчилъ съ списъка на обреченитѣ страни, върху което синиятъ моливъ на Сталинъ съ едно драсване потвърди неизмѣнния характеръ на този престѣпенъ сговоръ противъ народитѣ?

Когато днешната участъ на България се "обяснява" като наказание за съюза ни съ Германия, защо съ комунистическо управление бѣха наказани такива вѣрни съюзници на Запада като Полша, Чехо-Словакия и Югославия? И ако работимъ за освобождението и обновлението на Родината, не бива да затваряме очи предъ тѣзи вопиющи факти: производитѣ на "Великитѣ Западни Демокрации".

КАКВО НИ СВЪРЗВА.

Димко Статевъ
Римъ, Италия

Отбелъзваме съ задоволство успешнитѣ усилия за обединението на българската национална емиграция. Тѣхното значение надхвърля рамкитѣ на едно естествено развитие въ отношението на сродни по разбирания хора, и трѣбва да бѣде считано като първа необходима стѣпка за координиране на всички български политически сили въ изгнание.

Не забравяме, че направенитѣ въ миналото опити въ това направление останаха безуспѣшни. Днесъ, обаче, когато времената сѣ промѣнени, и ние сме длъжни да потърсимъ нови възможности за да бѣдемъ истински полезни на каузата на нашия поробенъ народъ.

Нѣма да се спираме на въпроситѣ, които дѣлятъ емиграцията. Принципнитѣ рязличия сѣ жизнена предпоставка за демократически животъ. Тѣ, обаче, минаватъ на втори планъ предъ голѣмитѣ общо-български въпроси.

Това, което безвъпросно ни свързва е всеобщата непримиримостъ срещу комунистическия режимъ, пълното единодушие по въпроса за човѣшкитѣ права, повелята да изобличаваме грабителскитѣ колониалистични похвати и завоевателни замисли на съветския империализъмъ.

Следователно, една програма за единна акция на всички емигрантски среди би могла да бѣде обобщена въ нѣколко кратки точки:

ДО ОБОРИМЪ КОМУНИСТИЧЕСКИТѢ МИСТИФИКАЦИИ.

ДА ДЕНОНСИРАМЕ НЕИЗБРОИМИТѢ НАРУШЕНИЯ НА ЧОВѢШКИТѢ ПРАВА И СВОБОДИ ОТЪ СТРАНА НА БЪЛГАРСКИТѢ КОМУНИСТИ.

ДА ОСУЕТИМЪ СЪ ВСИЧКИ СРЕДСТВА ВСЯКА ПОМИСЪЛЪ ЗА ФОРМАЛНОТО ПРЕВРЪЩАНЕ НА БЪЛГАРИЯ ВЪ СЪВЕТСКА РЕПУБЛИКА.

На тази ясна плоскостъ, разбирателството е лесно. Така както, при добра воля, би било лесна и формулата за неговото осъществяване.

Въ единъ моментъ, когато, дори въ върховетѣ на българското комунистическо ръководство се проявяватъ признаци на дълбоки вътрешни смущения и противоречия по тѣзи въпроси, никой живущъ на свобода българинъ нѣма право да остане безучастенъ.

Който се самоизключва подкакъвто и да е предлогъ, при конкретно очертани перспективи за обединение на борческитѣ усилия на българската емиграция, не само поема тежка лична отговорностъ, но заангажира въ отрицателенъ смисълъ предъ българската история организациитѣ или институциитѣ, които евентуално представлява.

Знаемъ много добре, че повдигнатитѣ въ тѣзи редове въпроси не сѣ нови. Убедени сме, че тѣ лежатъ въ сърдцата на всички добри българи. Въ далечното и близко минало тѣ сѣ били повдигани многократно по линията на изолирани лични или групови инициативи. Колко по-убедително, по-авторитетно и по-плодородно биха отекнали тѣ предъ свѣтовното обществено мнение, ако прозвучатъ едногласно, като основни български становища, отъ името на цѣлокупната ни емиграция.

На хоризонтана историята са задаватъ събития, които не бива да ни заварятъ неподготвени!

ВАЖНА ПОУКА ОТЪ ДАЛЕЧНОТО МИНАЛО.

Г.Щ.Майоръ Д-ръ Иванъ М.Банковски
Редакторъ на БЪЛГАРСКИ ВОЙНЪ
Франкфуртъ, Германия

Въ 450 година пр.Хр.голъмиятъ китайски философъ,политикъ и съветникъ по военнитѣ въпроси въ Императорския Дворъ,СУНЪ ТСУ издалъ съчинението си ТРАКТАТЪ ЗА ВОЙНАТА,въ което дава съвсемъ сбито и подробно какво трѣбва да се прави,за да се спечели една война,или по-право,да се победи лесно противника по възможностъ и безъ военни действия.Неговитѣ тезиси сѫ дадени,както следва:"Най-голъмото искусство на война е,да се сломи безъ бой съпротивата на врага,за което е необходимо:

- 1.Да се разстрои всичко,което е добро въ противниковата страна.
- 2.Да се вкаратъ представителитѣ на управляващата класа въ тъмни и наказуеми афери,като се подрони тѣхния авторитетъ,като въ точния моментъ да се покажатъ публично като общественъ срамъ.
- 3.Да се използва широко съдействието на най-долнитѣ по характеръ хора.
- 4.Да се подсилатъ кавгитѣ,несъгласията и разединението между гражданитѣ и партиитѣ въ противниковото страна.
- 5.Да се настрои младежъта противъ старитѣ.
- 6.Да се спѣва съ всички средства дейността на управницитѣ на противника.
- 7.Да се разстройва и унищожава съ всички срадства въоръжението,снабдяването и порядъка въ противниковитѣ войски.
- 8.Да се пратятъ и използватъ лекитѣ жени,упадъчни пѣсни и музика,като съ тѣхъ да се влияе на волята до пълно духовно разпадане на противника.
- 9.Да се обестойносттаватъ традициитѣ,заветитѣ и боговетѣ на противника всрѣдъ неговитѣ граждани.
- 10.Да се даватъ голѣми подкупи и подаръци за купуване на сведения и съучастници всрѣдъ противникови среди,като се вмъкнатъ тайни агенти,като не се пестятъ нито пари,нито обещания,защото тѣ носятъ богата лихва.

Само единъ мъжъ,който разполага съ такива средства и който може да парира подобни средства приложени отъ противника,само той е достоенъ да управлява и командва.Такъвъ мъжъ е сѫкровище за страната си и стълбъ за държавата..."

Отъ времето,когато СУНЪ ТСУ е написалъ своя "Трактатъ за Войната" сѫ изминали близо 2400 години.Намъ,обаче,ни се струва,като че ли четемъ съвсемъ нова съвременна книга,написана отъ нѣкои преминалъ на Западъ висшъ функционеръ отъ комунистическата разузнавателна служба.Или отъ членъ на Ц.К.на Съветската комунистическа партия,занимаващъ се съ военни въпроси,който излага методитѣ и средствата на интернационалната комунистическа конспирация при завоевателнитѣ и стремежи за достигане на свѣтовното комунистическо господство.

Явно е,че комунистическитѣ управници,начело съ Кремълскитѣ,сѫ взели най-добра поука отъ трактата на Сунъ Тсу и го прилагатъ съ най-голъма точностъ при своитѣ международни отношения.Тѣ,напримѣръ подържатъ съ всички средства и съ огромни суми класовата борба на Запада.Всѣватъ постоянно разединение чрезъ интриги,подкупи и заплашвания всрѣдъ Западнитѣ политици и вкарватъ последнитѣ въ тъмни афери.Спѣватъ политическото обединение на Европа,настроиватъ Западно-Европейскитѣ народи срещу Америка и държатъ подъ постоянна заплаха неутралнитѣ страни.Всѣватъ разпуснатостъ и развалятъ морала на Западната младежъ съ Съветски пари и китайски хашишъ,която младежъ постоянно подбуждатъ къмъ анархия,нихилизъмъ и тероръ.Преследватъ задъ Желѣзната завеса религията,а на Западъ строятъ черкви и пращатъ често за свещеници облечени въ попски раса офицери отъ Държавната им Сигурностъ.Подписватъ безъ срамъ всѣкакви договори,отъ които изпълняватъ само полезното за тѣхъ

Всичко показва,че комуниститѣ сѫ копирали точно Трактата на Сунъ Тсу,но ние питаме,не е ли време и Западнитѣ управници да научатъ нѣщо отъ него?

Д-ръ Христо Огняновъ
Председател на Б.А.Д-во "Д-ръ Петър Беронъ"
Мюнхенъ, Германия.

СТУДЕНТИТЪ НА ШИПКА.

През Августъ 1977 година се навършиха сто години отъ сѣдбоноснитѣ боеве при Шипка, отъ героичната саможертва на българскитѣ опълченци, на които Царь Александъръ II бѣ повѣрилъ - по думитѣ на Иванъ Вазовъ - "прохода, войната и себе дори!". Кажемъ ли Шипка, предъ погледа ни оживява внушителния и представителен образъ-символъ на опълченецъ пригърналъ Самарското знаме, въ картината на Ярославъ Вешинъ, и безъ да щемъ, почваме да декламираме "Шипка" отъ Иванъ Вазовъ: "Шомъ буря захваща, спомня този день бурень, шуми и препраща, славата му дивна като нѣкой екъ, отъ урва на урва и отъ вѣкъ на вѣкъ".

I

Винаги, когато въ нѣкой текстъ се преплита името на Шипка, мене ме връхлита и незабравимъ споменъ за едно поклонение на българското национално студентство предъ паметника на Шипка. То се състоя на 4 Ноемврий 1934 година. Цѣли 43 години то е останало въ паметта ми свежо и живо. Отъ Казанлъкъ сме поели пътя за Шипка: бѣше студень, мъгливъ день, когато приближихме до подножието на паметника. Обзе ни дълбоко вълнение, когато нѣколко стотинъ студенти колѣничихме предъ паметника. Председател на Българския Национален Студентски Съюзъ бѣша тогава ИВАНЪ ДОЧЕВЪ. Първото слово произнесе той. Следъ него говориха представители на студентски организации, включително и онѣзи на студентитѣ отъ Добруджа, Тракия, Западнитѣ Покраинини и Македония. Мене ми бѣше възложено да изразя преклонението на българскитѣ студенти отъ Македония предъ героитѣ на Шипка и мѣката на тѣхния роденъ край, че и той все още пѣшка подъ чуждо иго. Млади бѣхме, възторжено говорихме, положихме пламенна клетва предъ това свѣто мѣсто, предъ Шипченскитѣ великани, да довършимъ тѣхното освободително дѣло.

II

Защо обаче, тъкмо тогава бѣ предприето това студенско поклонение на Шипка? Отговарялъ съмъ си така: защото тъкмо тогава бѣха сериозно застрашени държавнитѣ и национални устои на самата България. То бѣ спонтанна изява на загрижеността на националното студентство за България. Около половинъ година преди поклонението, на 19 Май 1934, Военния Съюзъ начело съ Дамянъ Велчевъ и политическия кръгъ "Звено", начело съ Кимонъ Георгиевъ и Димо Казасовъ, бѣ извършилъ държавенъ превратъ съ подлъгващата обосновка да се сложели край на разхайтения парламентаризъмъ. Но бързото установяване на дипломатически връзки съ Съветския съюзъ, осезателната близостъ съ диктаторския кралски Бѣлградъ, настървения походъ на новото правителство не само срещу партиитѣ, но и срещу всички национални организации, и особено срещу Македонското Освободително Движение въ неговата цѣлостъ, демонстративно незачитане на държавния Глава Царь Борисъ III - всичко това показваше, че надъ страната е надвиснала голѣма опасностъ. И не е никакъ случайно, че Министъръ-Председателтъ на 19 - Майското правителство стана шефъ и на дошлото сѣщо съ превратъ правителство 10 години по-късно - на 9 Септемврий 1944 година: и въ двата случаи този прословутъ Кимонъ Георгиевъ. Въ онзи тревоженъ исторически моментъ презъ Ноемврий 1934 година, ние националнитѣ студенти бѣхме потърсили духовна опора при героитѣ на Шипка.

III

Защо именно на Шипка, а не другаде? Всѣки българинъ знае подвига на Шипченскитѣ герои. Че тѣ на Шипка бранѣха прохода, проливаха кръвта се, за да бѣде спечелена войната, е ясно. Но не за друго, а за възстановяване на погазената българска държавностъ, за ново Българско Царство, което да обедини всички български земи въ една свободна България. Къмъ Българското Опълчение се бѣха присѣдинили българи отъ почти всѣко кѣтче на българската земя, като се биеха и гинѣха за цѣлостна България. Идеята за свободата и за държавното и национално единство на българитѣ отъ всички български земи бѣ запечатана тукъ съ кръвта на героитѣ.

При дадената национална покрусa в Бългaрия, ние студентитѣ бѣхме почувствували духовна потрѣба да се съпричастимъ съ тази идея и, заедно съ това, да я извикаме въ съзнанието нѣ всички българи. Сѣщинска поличба въ онзи моментъ бѣше фактътъ, че нѣмаше кѣтъче бългaрска земя непредставено отъ нѣкой студентъ! На 4 Ноемврий 1934 година на Шипка бѣ представена цѣлoкупната бългaрска земя, географски, физически разпокѣсана но духовно единна, шипченска! Такъвъ мощенъ гласъ за свобода и единство прокѣнтѣ отъ този исторически връхъ презъ оня студенъ ноемвриски день - това бѣ клетвата на Бългaрското Национално Студенство! Тази внушителна студентска демонстрация допринесе твърде много за отклоняване на надвисналата опасностъ и за закрепване поне на държавнитѣ устои на Бългaрия. Какъ се развиха по-нататѣшнитѣ събития вътре въ страната и вънъ отъ нея, е всеизвестно. По едно време проблѣсна и надеждата, че Шипченскиятъ блѣнъ може наистина да бѣде одѣлoтворенъ. Но както презъ 1878 година на Берлинския конгресъ, така и сега настѣпи национална поруха и покрусa. Това, което Великитѣ сили бѣха избабували въ Берлинъ презъ Юлий 1878 година и утвърдили въ Ньой презъ 1919, бѣ скрепено съ нови печати въ Парижъ презъ 1947 година. Съ една далечъ по-страшна перспектива: въ така наречената социалистическа република Македония въ границитѣ на Югославия бългaритѣ бѣха принудени да се отричатъ на бългaрски езикъ отъ бългaрската си сѣщина, име и речъ!

IV

Оттогава - есеньта 1934 година - и до днесъ тамъ се създава систематично новъ типъ помачество, съ едно поразително допълнение: ролята на турцитѣ при отбългaряване на Родопския край и превръщането на прекраснитѣ родопски българи въ фанатизирани "турци", които не знаятъ турски, бѣ поета отъ лица, по произходъ и езикъ българи, които почнаха да налагатъ на своитѣ събрата единъ изкѣлченъ до нѣмай кѣде "македонски" езикъ, една гавра съ великолепитѣ иначе бългaрски говори въ Македония. Помощници на тѣзи отродени българи, проводници на новото помачество, станаха управляващи въ Бългaрия комунисти. Не бѣ изглежда достатѣчно падението, бългaрска войска да подкрепи поробителъ на бългaрска земя, ами трѣбваше родени все пакъ отъ бългaрски майки управници да пригласятъ на новото помачество! Нѣщо повече: да го допуснатъ и поощряватъ на своя собствена територия. Че тия бългaрски комунисти поеа по-късно по другъ, по-разуменъ пътъ, не заличава грѣхопадението имъ: това петно, което си лепнаха сами, остава незаличимо, като дамга за единъ неизвинимъ грѣхъ!

Въ самата Бългaрия, сто години следъ Шипченската епопея, нѣма просторъ за задоволителна изява на нито една отъ свободитѣ, които Шипченскитѣ герои бѣха закотвили въ Търновската Конституция. Тамъ сѣ открити първоначални училища, гдето първачетата първо се учатъ да пишатъ и говорятъ... руски! Има комунисти, които тайно, а може би и явно, при разговори въ Москва, си възжеляватъ една Бългaрия, превърната въ съставна частъ на Съветския съюзъ. Че има комунисти, противници на тази злокобна идея, трѣбва да приемемъ по логика отъ историческото развитие на бългaрския народъ. Въ далечна перспектива това спада въ смѣткитѣ на Москва, но за сега присѣдиняването ѝ се отлага.

V

Една твърде нерадостна картина сто години следъ Шипченската епопея! Мѣрено съ дължината на единъ човѣшки животъ, положението е повече отъ трагично. Разглеждано въ историческа перспектива, обаче, то не е неопределимо. Най-сетне Шипченскитѣ герои дойдоха изъ недрата на нашия народъ! Следъ четири години той ще празнува 13-вѣковната си държавностъ, тринадесетъ столѣтия отъ създаването на Първото Бългaрско Царство отъ Ханъ Исперихъ. Да устоишъ на това геополитическо тресавище цѣли 13 вѣка, това значи да имашъ почти несъкрушими отъ никакви стихии съпротивителни сили. Народътъ ни ги има исега! Ние само трѣбва да се осъзнаемъ дълбоко като нераздѣлна частица отъ него, за да почувствуваме тѣзи сили и въ себе си. И да вдигнемъ гордо глави, че сме синове на такъвъ народъ, че сме българи!

И както националното студенство на 4 Ноемврий 1934 година на Шипка, така и ние навредъ по свѣта да дадемъ клетва за вѣрностъ кѣмъ завѣта на Шипченскитѣ герои, сто години следъ тѣхната велика епопея. И само да вѣрваме, че изъ недрата на народа ни ще се родятъ въ сѣдбоностен моментъ нови шипченци, като ние на Западъ подготвимъ благоприятна почва за тѣхъ. А това ще постигнемъ, като заработимъ задружно и поставимъ обективно общобългaрскитѣ проблеми. Нашето положение на Запада предопредѣля тая наша извънредно важна задача - толкова насѣщна, че би заслужила названието - ШИПЧЕНСКА!

Д-ръ Георги Паприковъ

Безброй са българитѣ, паднали за свободата на Родината или посвѣтили цѣлия си животъ за нея. Това са истински народни синове, които, независимо отъ социалния си произходъ, учение, богатство или характеръ, винаги са били обзети отъ една идея, винаги са имали една целъ: доброто на народа ни. Едни отъ тѣхъ са носили цървули и кремаклика на рамо, други са чупели гарди надъ масата, за да пишатъ народополезни книжки, трети, облечени въ дипломатически фракъ, са устоявали народнитѣ интереси предъ конференции и конгреси, обградени отъ хищници, готови да разкасятъ земята ни.

Повечето отъ тѣзи строители на Национална България не са вече между насъ. Едни паднаха на бранни поля, други изгниха по зандани, трети угаснаха забравени и изоставени отъ всички. Тѣхното дѣло, за което тѣ дадоха всичко, което имаха: пламенно родолюбие, вродени дарби и способности, дори и живота си, също така рухна, както и тѣ самитѣ - комуниститѣ разрушиха това дѣло, което тѣ създадоха съ такъвъ трудъ и жертви - Национална България!

Между тѣзи българи-родолюбци, има мнозина, които родени въ чужбина или въ български земи още подъ робство, никога не бѣха виждали преди своята Родина. Тѣ, обаче, се чувствуваха българи, въ тѣхнитѣ хили течеше българска кръвъ, тѣхъ българска майка ги бѣ раждала. Тѣ никога не станаха сърби, гърци, власи или руси, макаръ че и родителитѣ имъ бѣха родени извънъ България. Ето за кои български родолюбци са посвѣтени тѣзи редове, макар и така кратко и скромно. Тѣхниятъ брой е безкраенъ, но само като примѣри са дадени по нѣколко имена на : политици, генерали и професори. Дано тѣзи редове да бѣдатъ стимулъ на тѣзи наши братя въ емиграция, които знаятъ и могатъ да опишатъ живота, дѣлото и кончината на тѣзи българи-великани. И не само на тѣхъ, но и на всички български родолюбци, на които комуниститѣ днесъ въ България така старателно изопачаватъ историята имъ и тѣхното дѣло. Дано за въ бъдаще народа въ България и чужденцитѣ въ Свободния свѣтъ да черпятъ своитѣ исторически сведения вече не само отъ фалшифицираната комунистическа "история", но отъ правдивитѣ сведения на българскитѣ емигранти.

ПОЛИТИЦИ:

Малиновъ.

АЛЕКСАНДЪРЪ П. МАЛИНОВЪ. Роденъ на 21 IV 1867 въ с. Пандѣкли, Бесарабия, Русия. Завършилъ право въ Киевъ. Отъ 1902 шефъ на Демократическата партия. Министъръ - Председателъ 1908-1911, когато се обявява Независимостта на България, 1918 въ тежитѣ дни преди края на Първата Свѣтовна война и презъ 1931 год. Отъ 1931-1934 Председателъ на Народното Събрание. Голѣмъ политикъ и отличенъ ораторъ. Почина на 20 III 1938 въ София държейки речъ въ "Модерния театъръ".

Андрей Ляпчевъ.

АНДРЕЙ Т. ЛЯПЧЕВЪ. Роденъ на 30 XI 1866 въ Ресенъ, Македония /тогава Турция, Завършва висше образование по стопанство и финанси въ Берлинъ и Парижъ. Деятелъ по Съединението и Независимостта. Редакторъ на много вестници. Много пати министъръ. Презъ 1926-1931 Министъръ-Председателъ отъ срѣдитѣ на Демократическия Сговоръ. Като делегатъ въ комисията по Мирнитѣ преговори въ Солунъ презъ 1918 година съ френския генералъ Франше де Пре заплакалъ, като узналъ, че родния му градъ Ресенъ е окупиранъ отъ негри-сенегалци. Почина въ София на 8 XI 1933 година.

Вл. Молловъ.

ВЛАДИМИРЪ МОЛЛОВЪ. Роденъ на 4 VII 1873 въ Киевъ, Русия. Завършва право въ Москва, специализиралъ въ Парижъ. Министъръ презъ 1910, 1918 и 1926 години. Професоръ по Наказателно Право въ Софийския Университетъ. Членъ на БАН. Почина въ София на 29 IV 1935 година.

Н. Генадиев.

Д-РЪ НИКОЛА ГЕНАДИЕВЪ. Роденъ на 19 IX 1966 в Битоля, Македония /тогава Турция/. Завършилъ право в Брюкселъ. Шефъ на Народно-либералната партия. Министъръ презъ 1903-1908 и 1913 години. Убитъ презъ 1925.

С. Радевъ.

ДИМИТЪРЪ ПЕТКОВЪ. Роденъ презъ 1858 в с. Башъ Кьой, Румъния. Опълченецъ на Шипка, гдето загубилъ едната си сака /"чолака"/. Политикъ, журналистъ, виденъ патриотъ. Кметъ на София отъ 1887-1893. Председателъ на Народното Събрание презъ 1884, Министъръ презъ 1903 и 1906 и Министъръ-Председателъ презъ 1906. Самообразованъ български държавникъ. Падналъ убитъ отъ наемнъ убиецъ презъ 1097 на бул. "Царъ Освободителъ" гдето му е издигнатъ скромнъ паметникъ. /Дали комунистите сж изхвърлили и този паметникъ?/.

СИМЕОНЪ РАДЕВЪ. Роденъ на 19 I 1879 в Ресенъ, Македония /тогава Турция/. Завършилъ право в Женева, Публицистъ, журналистъ, дипломатъ, писателъ, историкъ. Презъ 1910 година издаде бележития си трудъ "Строителитъ на Съвременна България" в два тома. Почина в София презъ 1968 година.

Дим Петковъ.

ДИМИТЪРЪ РИЗОВЪ. Роденъ презъ 1863 в Битоля, Македония /тогава Турция/. Завършилъ дипломация в Лиежъ. Взелъ участие в всички народни борби за освобождение и обединение на България. Публицистъ, дипломатъ, етнографъ, той съставя ценния си атласъ "Българитъ в тѣхнитъ исторически и етнографически граници" презъ 1918 година. Почива в Берлинъ презъ 1918 год.

Д-РЪ ПЕТЪРЪ ДЖИДРОВЪ. Роденъ презъ 1876 в Шипъ, Македония /тогава Турция/. Завършилъ право в Берлинъ. Депутатъ, Министъръ презъ 1918 година. Лидеръ на Социал-Демократическата партия. Писателъ, авторъ на "Коментаръ на търговския законъ" в 3 тома. Починалъ презъ 1954 /?/ в София.

ДИМИТЪРЪ ГРЕКОВЪ. Роденъ на 2 IX 1847 в Болград, Бесарабия, Русия. Завършилъ право в Франция. Министъръ презъ 1879, 1882, 1890-1894, Министъръ-Председателъ презъ 1899. Отъ 1895 шефъ на Либералната партия. В 1886 в комисия, заедно съ К. Стоиловъ, К. Калчевъ подготвятъ избора на Фердинандъ, Князь Саксенъ Кобургъ Готски за Князь на България. Почива на 25 IV 1901 год.

ПРОФЕСОРИ:

Ал. Балабановъ.

Д-РЪ АЛЕКСАНДЪРЪ БАЛАБАНОВЪ. Роденъ на 18 I 1879 в Шипъ, Македония /тогава Турция/. Завършилъ Класическа филология в Германия. Публицистъ, журналистъ поетъ, преводачъ /Фаустъ-Гьотева награда/, професоръ в Софийския У-тъ. Свѣтвно известенъ познавачъ на класическата литература. Извънредно популяренъ в София съ своята разсеяностъ. Почина на 30 XI 1955 година.

Милетичъ.

Д-РЪ ПАРАСКЕВЪ ИВ. СТОЯНОВЪ. Роденъ на 30 I 1871 в Гьургево, Румъния, синъ на българския патриотъ Иванчо Стояновъ /вж. Захари Стояновъ/. Завършилъ медицина в Германия, специализиралъ в Франция. Съоснователъ на Медицинския Факултетъ в София, Аквариумъ в Варна, Археологическото Д-во и пр. Професоръ по хирургия, членъ на много чужестранни Академии и Университети. Авторъ на научни и популярни книги в медицината, археологията, историята, етнографията, дори и туризъма в България. Полиглотъ. Почина презъ 1941 год.

Л. Теодоровъ-Баланъ.

ЛЮБОМИРЪ Г. МИЛЕТИЧЪ. Роденъ на 1 I 1863 в Шипъ, Македония /тогава Турция/. Завършва Славянска филология в Прага. Съоснователъ на Софийския У-тъ. Професоръ по Славянска филология. Председателъ на БАН отъ 1924. Именитъ общественикъ, филологъ и професоръ. Почина в София на 1 VI 1937 година.

АЛЕКСАНДЪРЪ ТЕОДОРОВЪ-БАЛАНЪ. Роденъ на 15 XII 1886 в Кукушъ, Македония /тогава Турция/. Завършилъ философия в Лайпцигъ. Съоснователъ и Ректоръ на Софийския Университетъ. Членъ на БАН. Деятелъ за чистотата на български езикъ, за което е написалъ надъ 1,000 труда. Починалъ на 12 II 1959 година

Д-РЪ АЛЕКСАНДЪРЪ СТАНИШЕВЪ. Роденъ на 15 XII 1886 въ Кукушъ, Македония /тогава Турция/. Завършилъ медицина въ Мюнхенъ, специализиралъ въ Хайделбергъ. Ректоръ на Софийския У-тъ презъ 1938. Директоръ на Хирургическата Клиника при Университета, Председателъ на Българското Хирургическо Д-во, Почетенъ Д-ръ на много чужди Университети, свѣтвно известенъ хирургъ, голѣмъ български патриотъ. Убитъ отъ комунистите въ София на 2 II 1945.

ГЕНЕРАЛИ:

ДАНАИЛЪ Ц. НИКОЛАЕВЪ. Роденъ на 18 XII 1852 въ Болградъ, Бесарабия, Русия. Презъ 1875 завършва Одеското Военно У-ще, взима участие въ Сръбско-Турската война и като Опълченецъ се бие на Шипка. Обявява Съединението на 6 IX 1885, Н-къ на Корпусъ въ Сръбско-Българската война. Министъръ на войната презъ 1887 и 1907-1911. "Патриархъ на Българската Войска". Кръстникъ на Н.В. Царь Симеонъ II. Единствениятъ му синъ подполковникъ Николай Николаевъ бѣ убитъ при комунистическия Атенатъ въ "Св. Недѣля" на 16 I 1925 год. Генералъ Николаевъ почина въ София на 25 IV 1942 година,

КЛИМЕНТЪ БОЯДЖИЕВЪ. Роденъ презъ 1880 въ Охридъ, Македония, /тогава Турция/. Завършва Военното У-ще въ София и Военна Академия въ Турино. Взима участие въ Сръбската и Балканскитѣ войни. Презъ Първата Свѣтвна война командува I-ва Армия, която нанесе поражение на сърбитѣ и на съюзницитѣ при Нишъ, Прищина, Битоля и Охридъ. Министъръ на Войната презъ 1913. Авторъ на първата Релефна карта на България. Почина въ София презъ 1933 година.

ИВАНЪ К. КОЛЕВЪ. Роденъ на 25 VIII 1863 въ с. Бановка, Бесарабия, Русия. Завършилъ Военното У-ще и Военна Академия въ Турино. Взелъ участие въ Сръбската Балканскитѣ и Първата Свѣтвна войни. Началникъ на Кенната Дивизия презъ 1916 въ Добруджа, която се отличи съ безстрашенъ героизмъ срещу румънци и руси, "Хвърковатата Кница". Почина въ София - 30 VIII 1917 отъ ранитѣ си

КОНСТАНТИНЪ ЖОСТОВЪ. Роденъ презъ 1867 въ с. Гайтаниново, Неврокопско /тогава /тогава Турция/. Завършилъ Военното У-ще и Военна Академия въ Виена. Взелъ участие въ Сръбската, Балканскитѣ войни, въ последната като Началникъ Шаба на Армията. Воененъ Аташе въ Виена и Парижъ. Почина въ София презъ 1916 год

ПЕТЪРЪ КЮРКЧИЕВЪ. Роденъ презъ 1864 въ Прилепъ, Македония /тогава Турция/. Завършилъ Военното У-ще въ София. Взелъ участие въ Сръбската и Балканскитѣ войни. Презъ Първата Свѣтвна война като командиръ на 11 Македонска дивизия граната му откъсва крака. Следъ оздравяването си, отново поема командването на дивизията си до края на войната, носенъ на раце отъ войницитѣ си Убитъ при комунистическия атенатъ въ "Св. Недѣля" на 16 IV 1925 година.

БОРИСЪ ДРАНГОВЪ. Роденъ на 3 III 1872 въ Скопие, Македония /тогава Турция/. Завършилъ Военното У-ще и Военна Академия въ Русия. Войвода на чета въ Илинденското възстание. Взелъ участие въ Балканскитѣ войни. Презъ Първата Свѣтвно война, като Командиръ на 9-ти Пловдивски полкъ, геройски загина при Завоя на Черна на 25 V 1917. Синътъ му Кирилъ Дранговъ, убитъ отъ комунистите въ София следъ 9 Септември 1944.

СТЕФАНЪ М. НЕРЪЗОВЪ. Роденъ 1867 въ с. Гайтаниново, Неврокопско, /тогава Турция/. Доброволецъ въ Сръбската война. Завършилъ Военното У-ще въ София и Академия въ Турино. Взима участие въ Балканскитѣ войни. Въ Първата Свѣтвна война като Командиръ на 9-та Дивизия, разгроми сърбитѣ и англичанитѣ при Дойранъ. Загина при комунистическия атенатъ въ "Св. Недѣля" на 16 IV 1925.

ГЕОРГИ С. ТОДОРОВЪ. Роденъ презъ 1858 въ Болградъ, Бесарабия, Русия. Опълченецъ на Шипка, завършва Военното У-ще и Военна Академия въ Петроградъ. Презъ Балканската война командиръ на 7-ма Рилска Дивизия, която влезе въ Солунъ и която изнесе победитѣ при Буларъ и Калиманци. Почина въ София 1934 год.

Ген. Д. Николаевъ.

Ген. Бояджиевъ.

Б. Дранговъ.

Ген. Жостовъ.

Генералъ Колевъ.

Генералъ Тодоровъ.

БЪЛГАРСКОТО КОМУНИСТИЧЕСКО ПРАВИТЕЛСТВО НЕ ИЗПЪЛНЯВА ДОГОВОРА ОТЪ ХЕЛЗИНКИ!

Цвѣтанъ Лозановъ
Торонто, Канада

Преди две години, съ помпозна тържественостъ Тодоръ Живковъ подписа договора въ Хелзинки и Българското комунистическо правителство пое задължението да гарантира редица права и свободи на гражданитѣ, включително и свободата да излизатъ вънъ отъ страната и посѣщаватъ свои близки и роднини въ свободнитѣ държави на Западъ. Ние, макаръ и скептично, помислихме, че най-после ще настѣпи промѣна. Но, уви! Всичкитѣ ни надежди и очаквания скоро пропаднаха. Разбра се, не следъ дълго време, че обещанията и подписа на Живковъ сѣ били една измама и лъжа съ цель да се заблуди Свободния свѣтъ, че България се демократизира.

Предполагайки, че следъ Хелзингското споразумение и официалния подписъ, който Комунистическото правителство въ София сложи подъ договора, ще се даде възможность, членове на семействата ни, живущи въ България сега или близки наши роднини да дойдатъ и ни посетятъ въ Съединенитѣ Щати, Канада или въ другитѣ Свободни страни, някои емигранти започнаха да подаватъ молби да бъде разрешено на тѣхнитѣ близки да дойдатъ и ги посетятъ. Много формалности, които Българскитѣ легации въ чужбина поискаха, бѣха изпълнени. При контактъ съ легациитѣ, емигрантитѣ биваха най-любезно третиранни и надеждитѣ на мнозина се увеличаваха, че най-после ще видятъ скъпни роднини следъ десетки години раздѣла.

Но... следъ чакане месеци наредъ, съ надеждата, че близкитѣ ще пристигнатъ, вмѣсто това, голѣма частъ отъ емигрантитѣ получаваха написани презъ сълзи писма съ които деца, майки, бащи или близки роднини съобщаваха, че отговора на молбата имъ въз основа на пратенитѣ покани е била... нѣтъ!

Много сѣ случайтѣ, които могатъ да се посочатъ и десетки и десетки сѣ емигрантитѣ съ които се случи точно тава, което описваме по-горе. Нѣтъ - това бѣше отговора!

На Западъ има още много хора и официални лица, които мислятъ, че е възможно да постигнатъ съ комуниститѣ споразумение, да направятъ договоръ и да има резултати отъ това. Всички ония, които вѣрватъ на такива нѣща, горчиви разочарования ще има да изживѣятъ!

Има сѣщо така на Западъ хора, които почнаха да смѣтатъ, че въ България настѣпвало промѣна и че страната се демократизирвала. Съ тѣзи тѣхни твърдения, тѣзи наивници, волно или неволно ставатъ помагачи на комунистическата пропаганда, съ която се стремятъ да заблудатъ Западния свѣтъ.

Фактитѣ, обаче, говорятъ точно противното - комуниститѣ не сѣ се промѣнили и тѣ никога нѣма да се промѣнятъ. Тѣ сѣ сѣщитѣ, които бѣха презъ епохата на Сталинъ, тѣ ще си останатъ това, което сѣ били винаги. Никаква промѣна нѣма да има, никакво демократизиране не може да се очаква. Тамъ сѣществва, както винаги подтисничество, безправие и тероръ!

Тази истина трѣбва веднѣжъ за винаги да се разбере отъ всички на Запада. Временното пускане на малкъ брой родители или други близки на посѣщение въ Западнитѣ страни е само прахъ въ очитѣ на наивницитѣ на Запада. Това прословуто "спазване правата на човѣка", комуниститѣ го започнаха въ деня на откриването на заседанията въ Бѣлградъ и сме сигурни, че ще спре въ деня на тѣхното завършване.

Червена България бѣ вчера и остава и днесъ единъ голѣмъ концлагерь, въ който сѣдбата на цѣлото население е въ рацетѣ на една шѣпа отъ продажници!

Угърчинъ Филипъвъ
Римъ, Италия

Истината за произхода на българския народъ е скривана отъ близо 200 години най-педантно и съ очудваща вешина фалшифицирана по-късно отъ учени, наложили се въ историческия секторъ, както у насъ, така и въ чужбина. Едва ли нѣкои днесъ има смѣлостта да застане открито и заяви, че поради единствено политическа изолация на България, презъ миналия вѣкъ е наложено на нашия народъ да се съгласи и приеме фалшифицираната теза, че България и българския народъ е славянски! Двустолѣтното широко поле на агитация на руситѣ, най-заинтересовани отъ териториалната ни позиция отъ една страна, по-ранното освобожение на Сърбия отъ турско робство и ламтежа имъ за разширяване на Балканитѣ отъ друга и духовната тенденция на Гърция, родена още по времето на Византия, сж причинитѣ въ общи линии, да се наложи една историческа лъжа, посредствомъ която превърнаха България въ вѣчна длъжница на Русия, а днесъ съ още по-голяма сила и на червения Свѣтски империализъмъ.

Паисиевата история отъ 1762 година наистина изигра огромна роля въ повдигане революционния духъ на българитѣ. Исторически погледнато, историята на Пайсий внесе голѣми надежди на българската свѣсть, надежди, че нашиятъ народъ не е самъ и че християнското обкръжение на редица народи, духовни длъжници на българската култура, ще помогне на заробената отъ вѣкове, за да се освободи, както отъ потурчване, така и отъ елинистичната тенденция, да бѣде изличенъ като народъ. Вѣкове наредъ България е страдала отъ Римлянитѣ, Византицитѣ, Ромеи и Турско владичество. Народътъ ни не е ималъ другъ изборъ, освенъ да обърне очитѣ си на северъ и подири помощъ отъ Русия.

Руската политика презъ 1833 година, използвайки тежката икономическа ситуация на Турция, чрезъ натискъ и таенъ договоръ получи за пръвъ пътъ пълненъ контролъ на Дарданелитѣ, подписанъ въ пристанището Ункяръ-Скелеси. Народътъ ни окураженъ отъ такива действия засили надеждитѣ си и вѣрата, че помощъ може да се получи само отъ Русия, залагайки и най-милото си, за постигане целта, а именно, своя националенъ идентитетъ. При разкриване, обаче, този таенъ договоръ на руситѣ съ Турция, Западнитѣ сили предизвикаха Кримската война /1853-1856/, която завърши печално за Русия.

Всички надежди наслоени въ българската душа, че руситѣ, наричани подчертано братя по кръвъ, ще помогнатъ за освобождението ни, рухнаха. Дипломатическитѣ игри на руската политика съ ухажването на Султана въ този периодъ, настрои враждебно срещу себе си бунтовната душа на българина. Нѣма го между живитѣ Христо Ботевъ, за да разкаже, кое го е принудило да стане отявленъ анархистъ въ Русия! Не бихме могли да научимъ никога нѣкои подробности, а именно, защо безсмъртния Левски никога не отиде при "братята" въ Русия да дири помощъ! На редъ е да се запита, защо руситѣ порицаха и осадиха последния Български Революционенъ Комитетъ /1875-1877/!

Тукъ отново се налага да припомнимъ тенденцията на Свѣтския съюзъ, когато не свършила още Втората Свѣтвна война, чрезъ пратеници, наречени така красноречиво въ предна статия на БОРБА "Брадати демони въ черно расо", старателно опразниха всичкия ни лѣтописенъ исторически книженъ и вещественъ музеенъ фондъ отъ нашитѣ манастири, главно презъ 1945 и 1952 години, пренесенъ по най-бързъ начинъ въ Москва. Порочнитѣ действия на ония, за които българскитѣ чекисти се стремятъ да внушатъ на свѣта, че сж "нашитѣ двойни освободители", се базиратъ на друга истина, за която се налага да приведемъ въ известностъ:

1. Отъ близо сто години насамъ въ Европа е създаденъ исторически и археологиченъ факторъ - Хунология. Интересно е да се знае, че и въ Свѣтския съюзъ има специални хунолози, абсолютно убедени, но скриващи факта, че истинския произходъ на българския народъ, никога не е билъ славянски.

Точно този е бил най-силният аргумент предъ Сталинъ, за да позволи на червенитѣ попове да нахълтатъ въ нашитѣ манастири и музеи и ограбятъ всѣка идентификационна следа за произхода на българитѣ. А то отъ само себе си е ясно и съ единственна целъ - да минемъ за "славянския клонъ отъ семейството на руситѣ".

2. Предстоятъ сензационни разкрития за българитѣ, че народътъ ни е съществувалъ много още преди Китай да се е сформиралъ като народъ, описано въ: Персийски лѣтописи Конфуций, Шу-Шингъ и др.

3. Българскиятъ народъ, следъ разпадането на Хунския съюзъ въ 445 година, подѣленъ между двата сина на Атила, Денгицико и Ернакъ се е настанилъ - първиятъ дѣлъ въ района на Сердика, Никополъ и Бесарабия, а другата половина - въ днешна Добруджа, съ престолнина Силистра /Дудусторумъ/ - съгласно цитатитѣ на Приско и Паскалъ отъ 468 година.

4. Съгласно свидетелствата оставени отъ Амиано Марчелино, римски историографъ отъ IV вѣкъ, по произходъ сириецъ, подвластни на готитѣ сж били: Сровени, Унгарци, Финци и др., които никога не сж били съставна частъ на Хунския съюзъ. Обратно - тѣхната разпокъсаностъ, скитнически характеръ, неуравновесена принадлежностъ и пр. ги е тласкало въ подвластничество на хуни, готи, въ нѣкои периодъ подъ романи и най-често гонени отъ българитѣ на Ернакъ презъ 468 година, последното въ съгласие съ хроникитѣ на Паскалъ и Приско отъ сжщия периодъ. Включването на нѣкои славянски племена - Серви или Сърби - въ българскитѣ земи, умѣло е използвано при фалшифициране историческата си принадлежностъ и твърдение, че тѣ именно, славянитѣ сж "окултурили" българския народъ. Тенденцията е както руска, така и сръбска, която основно е влияла благодарение на руския "Панславизъмъ" и стремежъ за Балканитѣ като стратегически пунктъ и резширение на Руската империя.

5. Успоредно съ нѣкои прогресивни за човѣшката култура насоки, римлянитѣ въведоха въ свѣта бацила за робското подчинение, византицитѣ - низкия моралъ на църковната властъ, а турцитѣ - заразата на ориенталското разточителство и културенъ регресъ.

Когато България бѣ окастрена географски на Берлинския конгресъ на 1 VI 1878, чуждото вмешателство въ вътрешната държавна уредба взе най-широки размѣри. На този конгресъ сръбскитѣ, рускитѣ и турски представители, истерично гърлесто сж крѣскали, че народътъ ни е билъ невежа и у него липсвало всѣко чувство, умение и способностъ да се самоуправлява! Обвиниха ни още, че единствено сме били само орачи, чобани и изобщо хора безъ мирогледъ, безъ култура и пр., поради което се нахвърляха да доказватъ, че сме славянски клонъ и че трѣбва народътъ ни да влезе въ "Славянския къпъ". Кой бѣха тѣзи обвинители? Каква целъ преследваха заинтересованитѣ на Берлинския конгресъ?

Тогавашната "братска" Русия не си помръдна и прѣста да защити България. Само и благодарение страха на Западнитѣ сили отъ стратегическото положение на една цѣлокупна България, простираща се отъ Дунава до Бѣлото море и отъ Черно море до Адриатика, отъ една страна и отъ друга - русофилството въ България, сж причина нашата държава да бѣде окастрена и за винаги скопена, изолирана отъ Западна Европа съ вѣчна преграда Сърбия /Югословия/ и Гърция. Тази историческа географска изолация на България я направи вѣчна хапка въ устата на Руската, а днесъ и на Съветската империя.

Тази политическа изолация ни наложи историческата фалшификация, че България не е нищо друго, освенъ единъ клонъ отъ "Славянския", т.е. на сърби, словенци и руси! Тази изолация и днесъ, съ още по-голяма сила използва Съветския съюзъ, за да ни абсорбира, съ което веднъжъ за винаги да изгубимъ нашия славенъ исторически идентитетъ. Абсолютно трѣбва да сме убедени, че една отъ основнитѣ форми на борба на българската емиграция е именно: смѣло, убедително, правдиво и вещественно разкриване историческитѣ фалшификации, дълбоко подчертавани и умѣло ползувани днесъ съ целъ да превърнатъ Родината ни и цѣлия български народъ въ вѣчни роби на Съветския империализъмъ и тоталитаризъмъ.

ПО СЛУЧАЙ 33 ГОДИНИ ОТЪ ПОРОБВАНЕТО НА РОДИНАТА

БЪЛГАРСКАТА НАЦИОНАЛНА ЕМИГРАЦИЯ ПО ЦЪЛИЯ СВЪТЪ ПОЧЕТЕ ПАМЯТЪТА НА

ПАДНАЛИТЪ ВЪ БОРБАТА ЗА СВОБОДА И НА ЖЕРТВИТЪ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ

ТЕРОРЪ НА И СЛЕДЪ 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 ГОДИНА.

НЮ ЙОРКЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 11 IX 1977 в залитъ на хотелъ "Съмитъ", Българският Национален Фронтъ и Българският Земеделски Съюз /Гичевъ/ организираха траурно Възпоменателно Събрание и Панахида в памет на хилядитъ жертви на комунистическата диктатура в България.

Предъ високо издигнатото българско знаме ръководителят Н. Стояновъ откри събранието, следъ което видния нашъ артистъ Банчо Банчевски прочете молитва и всички изпяха "Въчна Паметъ". За значението на този трауренъ день говориха Д. Бахаровъ, К. Кондовъ и Хр. Коновски, които апелираха къмъ всички емигранти да не забравятъ великата саможертва на тѣзи, които паднаха предъ олтаря на Отечеството и да не забравятъ тѣхния завѣтъ - борба за освобождението на Родината.

Залата бѣ препълнена съ емигранти и гости, между които личѣха: г. г. Урликъ отъ Германия, Полковникъ Назаренко отъ Козакия, които говориха отъ страна на гоститѣ, Председателят на Българската Лига за Праватана Човѣка Д-ръ К. Дрънниковъ, Редакторът на "Македонска Трибуна" Антонъ Поповъ. Отъ нашитъ организации присъствуваха: Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, Жечо Теневъ, Ради Славовъ, Л. Ивановъ, П. Николовъ, Д. Димитровъ, Любенъ Златковъ, С. Дамяновъ, А. Гърковъ, Д. Гескеръ и много още други.

Следъ официалната частъ се раздаде хито и вино за Богъ да прости.

ФЕНЕНДАЛЪ, ХОЛАНДИЯ.

На 11 IX 1977 по инициатива на Б.Н.Ф. в Холандия съ Председателъ Петъръ Цанков се отслужи в църквата "Санъ Салваторъ" Панахида за честъ и слава на падналитѣ за свободата на България в борба противъ комуниститѣ. Присъствуваха малцината българи-емигранти, тѣхни приятели холандци и представители на поробенитѣ народи. Свещеникътъ държа прочувствено слово, като спомена за 100,000 жертви на безбожния комунизъмъ, следъ което Петъръ Цанковъ каза кратко и прочувствено слово.

ЧИКАГО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 11 IX 1977 в Православната Катедра "Св.Тройца" бѣ отслужена тържествена Панахида отъ клоната на Б.Н.Ф. в памет на жертвитѣ на кървавия комунизъмъ в България. Също се прочете Заупокойна Молитва по случай 34 години отъ кончината на Н.В. ЦАРЪ БОРИСЪ III ОБЕДИНИТЕЛЪ. Почетени бѣха и всички наши съграждани, починали в Чикаго.

Следъ Панахидата се състоя Траурно Събрание, на което Д-ръ Георги Паприковъ говори за най-черната дата в нашата история, а също и за живота, дѣлото и кончината на любимия нашъ Царъ. Христо Христовъ рецитира нѣколко патриотични български стихотворения. Раздадено бѣ хито, просфора и вино за Бог да прости. Всички се събраха следъ това в единъ ресторантъ на Братска Трапеза.

САНТЯГО ДЕ ЧИЛИ, ЧИЛИ.

На 11 IX 1977 в църквата "Тринидадъ" свещеникътъ Венеаминъ, по починъ на Б.Н.Ф. извърши Възпоменателна Панахида в памет на 100,000 наши братя и сестри жестоко избити отъ комуниститѣ в България следъ 9 Септември 1944 година.

Присъствуваха членоветѣ на българската национална емиграция, братя руси емигранти и приятели на нашия народъ. Председателят Иванъ Филиповъ каза кратко слово.

ПАРИГРАДЪ, ТУРЦИЯ.

На 11 IX 1977 Б.Н.Ф. устрои скромна Панахида в единъ Православенъ храмъ в памет на жертвитѣ отъ комунизма в България. Слово каза председателят г. С. Кашевъ.

ЖЕНЕВА, ШВЕЙЦАРИЯ.

На 11 IX 1977 в Православната Катедрала се състоя Тържествена Панахида в помен на всички, загинали от червения терор в България. Присъствуваха български политически емигранти, много техни приятели от поробените страни и швейцарци. Службата бѣ извършена от пет православни свещеника в съслужение на църковния хор. Д-ръ Коста Тодоров държа прочувствено патриотично слово за значението на този траурен ден за българския народ. Една френска гражданка, приятелка на българския народ, обясни значението на Панахидата.

Раздадено бѣ жито и вино за Бог да прости. Следъ това бѣ сложена Братска Трапеза в един ресторант, гдето се събраха всички емигранти от разните краища на Швейцария.

ТОРОНТО, КАНАДА.

На 11 IX 1977 по инициатива на Б.Н.Ф., бѣ отслужена Божествена Панахида по случай поробването на България и избиването на 100,000 наши братя и сестри от червените поробители. Панахидата бѣ проведена в Българския Православен Храм "Св. Иван Рилски" в Ниагара Фалс, Канада от о.Т.Кобаков при стечение на националната емиграция от Торонто и околностите. Храмът се оказа тѣсен да побере всички, които дойдоха да почетат паметта на тѣзи, които паднаха за свободата на България.

Следъ Службата, в Църковния салон бѣ сложена Братска Трапеза, благословена от о.Кобаков. Между множеството личеха: Инж. А. Гъндерски, П. Пелтеков, И. Калайджиев, Цоню Градинаров, Н. Гурсов, К. Радев. Като скли гости бѣха Майоръ Д-ръ Иван Банковски съ съпругата си от Германия и пасторъ Митко Матеев, които поднесоха сърдечни поздравления. Крумъ Радев каза високо патриотично слово, като каза, че поуките от миналото трѣбва да ни будат стимул в борбата ни против поробителя на нашата мила Родина. Накрая тържеството завърши съ приветствие от П. Пелтеков, който от името на Б.Н.Ф. благодари на всички гости, които почетоха нашето траурно тържество.

БЛАКБЪРНЪ, АВСТРАЛИЯ.

На 11 IX 1977 по почин на клон на Б.Н.Ф. в Мелбърн се устрои Траурно Възпоменателно Тържество в дома на председателя Живко Сребров, на което бѣха много наши съмишленици и гости. Отецъ Инж. Веселинов прочете молитва и всички изпѣха "Вѣчная Памет". Казани бѣха подходящи слова и бѣ раздадено жито за Бог да прости.

ЛОСЪ АНЖЕЛЕСЪ, КАЛИФОРНИЯ.

На 28 VIII 1977 в Българската Православна Църква "Св. Великомученикъ Георги" бѣ отслужена Панахида, по случай кончината на ЦАРЯ-ОБЕДИНИТЕЛ БОРИСЪ III от Н.В. Архимандритъ Михайл, който произнесе трогателно слово за любимия ни владетел. Следъ Панахидата бѣ сложена Братска Трапеза за Бог да прости.

На 11 IX 1977 бѣ отслужена Панахида за знайните и незнайни жертви на червената сатрапия в България, в Българския Храм "Св. Георги" от Н.В.П. Арх. Михайл, който произнесе вдъхновено слово. Следъ Панахидата бѣ сложена Братска Трапеза.

ТОЛЕДО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 11 IX 1977 в Българската Православна Църква "Св. Георги Победоносец", препълнена съ ботомолци бѣ отслужена Панахида от о. Венцеславъ Димитров за упокое-ние душите на неизброимите жертви на комунистическия Молох на и следъ черната за Майка-България дата - 9 Септември 1944 - Сълзите на мнозина от богомолците преляха незнайните гробове на героите и жертвите.

СТОКХОЛМЪ, ШВЕЦИЯ.

На 11 IX 1977 по инициатива на Б.Н.Ф. бѣ организирана една демонстрация против комунистическия режим в България. Членове на Фронта и наши съмишленици се събраха на площада Осгатаанъ и в стройни редици съ плакати и знамена се отправиха през главната улица за черквата "Св. Недѣля". Тамъ бѣ отслужена Божествена Служба, при която свещеника прочете имената на всички обнародвани в БОРБА избити Божи служители в България следъ кървавата дата 9 Септември 1944.

Следъ Панахидата бѣ сложена Братска Трапеза в дома на Бенчеви за Бог да прости. Пратени бѣха дописки до Шведските вестници за протеста на Българската емиграция.

ЛАТИНА, ИТАЛИЯ.

По инициативата на единната национална емиграция във Италия, на 8 IX 1977 в Църквата на Емиграционния Център бѣ отслужена Панахида в памет на Н.В. ЦАРЬ БОРИСЪ III и на всички българи, жертви на комунистическия гнетъ. Присъствуваха всички новопристили емигранти, както и много представители на поробенитѣ братски намѣ народи.

Италианскиятъ свещеникъ о. Баталиоре, който при липса на български духовници, винаги се отзовава на нашитѣ молби, в речта си подчерта, че жертвата на 100,000 български патриоти е едно предупреждение за свободнитѣ народи и прикани новитѣ емигранти, сега вече на свобода, да се включатъ в борбата за освобождението на Родината. Следъ Панахидата се сложи Братска Трапеза, гдето стари и нови емигранти в пълно единомислие си подадоха ръка. Слово по този случай каза нашиятъ представителъ Енрико Делъ Белло.

БЪФАЛО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 11 IX 1977 клонa на Б.Н.Ф. организира Панахида в Православната Църква "Св. Георги" в памет на героитѣ паднали в борба против комунизма, извършена отъ о. Тимко. Присъствуваха много национални емигранти, а също и гости отъ Кливеландъ и Торонто: Г. Петровъ, К. Гаджевъ, Д. Велиевъ отъ Б.З.Н.С. и др. Бѣше почетена Заупокойна Молитва за Н.В. ЦАРЬ БОРИСЪ III ОБЕДИНИТЕЛЪ. Следъ Панахидата всички се поклониха на гроба на бойниятъ ни другаръ Василъ Динчевъ. В църквата говори Миро Герговъ, а на последвалата Братска Трапеза Георги Петровъ.

ОТАВА, КАНАДА.

На 11 IX 1977 клонa на Б.Н.Ф. "Горяни" организира Панахида в църквата "Света Богородица" в памет на 100,000 българи избити отъ комуниститѣ следъ 9 IX 1944, отслужена отъ о. Северъ. Присъствуваха много български емигранти и гости отъ братски намѣ поробени страни. Подходяще слово каза Д. Николовъ. Сложена бѣ Братска трапеза.

ФОРТЪ УЕЙНЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 11 IX 1977 в Македоно-Българския Храмъ "Св. Никола", отецъ Георги Недѣлковъ отслужи Панахида по случай 33 години отъ поробването на Родината ни, а също така и в памет на погибшия нашъ ЦАРЬ БОРИСЪ III ОБЕДИНИТЕЛЪ. Достопочтения отецъ апелира къмъ всички богомолци за запазване на нашата Православна вѣра отъ домогванията на плъзнали между насъ агенти на антихриститѣ отъ комунистическа България.

АКРОНЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 11 IX 1977 в Македоно-Българския Храмъ "Св. Илия" бѣ отслужена Панахида по случай поробването на България и в памет на жертвитѣ паднали в борба противъ комунизма. Прочете се също Заупокойна Молитва за нашия ЦАРЬ ОБЕДИНИТЕЛЪ БОРИСЪ ТРЕТИ. Следъ Панахидата отецъ Краевъ каза подходяще за траурния день слово.

ИЪНГСТАУНЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 11 IX 1977 в Българо-Македонската Църква "Св. Духъ" преподобния нашъ отецъ Кирилъ Антоновъ отслужи Парастасъ за всички наши братя и сестри загинали отъ кървавитѣ комунисти следъ 9 Септември 1944 година. Потози случай отеца каза подходяще слово предъ богомолцитѣ.

КАРАКАСЪ, ВЕНЦУЕЛА.

Както години наредъ, така и тази година, на 16 IV 1977 братята Нерѣзови устроиша Панахида в памет на всички, които загинаха в комунистическия атентатъ в Катедралата "Св. Недѣля" презъ 1925 година, в който атентатъ загинаха надъ 150 невинни български граждани, между които и славния генералъ Стефанъ Нерѣзовъ, баща на братята-емигранти.

На Панахидата присъствуваха наши сънародници, представители на братски намѣ народи и приятели венцуелци. Пресата помѣсти голѣми репортажи и снимки отъ разрушената Катедрала и отъ това паклено дѣло на атентаторитѣ-комунисти.

ЕДНА ОТЛИЧНА ЕМИГРАНТСКИ ИНИЦИАТИВА.

Съ възторгъ отлебзваме този знаменателен факт: въ единъ исторически моментъ, когато Президентътъ Картъръ въздига въпроса за човѣшкитѣ права въ състава на външната политика на Съединенитѣ Щати, нашиятъ сънародникъ ДЖЕЙМСЪ Д. ВЕЛКОВЪ, включва този проблемъ въ системата на научното изследване чрезъ учредяването на единъ фондъ "ЧОВѣШКИТѣ ПРАВА ВЪ ИСТОЧНА ЕВРОПА" при Университета въ Щата Вермонтъ, Бърлингтонъ. Фондътъ е предназначенъ за изследване условията въ странитѣ подъ комунистическо робство на Источна Европа, съ огледъ на човѣшкитѣ права, особено въ България, като най-малко проучена въ това отношение страна. Въ този случай, нашъ сънародникъ прави отъ най-чувствителния политически международенъ въпросъ една строго академическа тема, обработването на която ще бѣде отъ полза за всички, и особено за поробения български народъ. Тукъ имаме яръкъ примѣръ за разумно съчетание на дълга къмъ собствения народъ, както и къмъ другитѣ народи, намиращи се сега въ тежко положение.

Нашиятъ виденъ ученъ Проф. Д-ръ Любомиръ А. Д. Делинъ, Председателъ на Института за Руско и Источно-Европейско изследване при Вермонтския Университетъ, радушно е приелъ управлението на фонда. Двама българи, дошли въ Съединенитѣ Щати следъ войната, като прокуденици отъ своята страна и издигнали се всѣки въ своята областъ, единъ меценатъ и единъ ученъ, допринасятъ задружно за чистонаучното изследване на проблема на човѣшкитѣ права въ Источна Европа и специално България и това се случва за първи пътъ! Учредителътъ на фонда отправя позивъ до всички българи да внасятъ дарения, за да се даде по-голямъ тласкъ на това дѣло, на следния адресъ:

University of Vermont, Burlington, Vmt. 05401. "Human Rights in Eastern Europe".

Съобщава: Д-ръ Христо Огняновъ, Председателъ на Б. А. Д-во "Д-ръ Петъръ Беронъ".

БОРИСЪ ХРИСТОВЪ - КОМУНИСТИЧЕСКИ МЕЦЕНАТЪ!

БОРИС ХРИСТОВ

Особено цени творчеството на Емилианъ Станев и по-точно неговия "Антихрист". От българските поети най-добър негов другар е Христо Смирненски. Почитател е и на българските народни обичаи.

Преди известно време Борис Христов подари на българското посолство в Рим разкошна вила в околностите на града, построена в стил ампир. Тя е предназначена за млади български певци, които идват да се учат и специализират пеене в Италия. А родната си къща в София той предостави за музей на Софийската народна опера. В неговите бъдещи планове на дарител и меценат са включени и други прояви, за които Борис Христов не желае да се пише и шуми, докато не се осъществят и намерят добра почва за развитие.

МАРИН БОНЧЕВ

въ Италия. Тамъ, благодарение на вродения си добър гласъ, бърже се издига и скоро забравя поробената си Родина. Заради нѣкакъв личенъ поводъ се скарва съ комуниститѣ въ България и отказва да пѣе въ Софийската народна опера. Натрупва голѣмо богатство въ Италия но никога не е помогналъ нито съ стотинка за беднитѣ български емигранти, които изнемогватъ по лагеритѣ, макаръ да е често подсещанъ за това отъ емигрантскитѣ организации.

И ето сега, въ залеза на кориерата си, подарява вила "стилъ Ампиръ" /друга мандже комуниститѣ не ядатъ! / и башината си къща /сигурно баща му ще се обърне въ гроба! /, за да могатъ синчетата на комунистическата върхушка да се наслаждаватъ отъ красотитѣ на Вѣчния градъ! Борисъ Христовъ прави плочи съ църковна музика по храмоветѣ въ България, а цени комунистическитѣ писатели и специално книгата "Антихристъ"! Скоро той забрави съ чии средства стана прочутъ пѣвецъ и стана ортакъ на тѣзи, които убиха неговия меценатъ и другаритѣ му Гуслари! "Въ бъдащитѣ му планове са включени и други прояви" - сигурно ще организира концерти въ Бѣлене, Куциянъ и Ловечъ!

Борисъ Христовъ ще остане въ историята като не лошъ пѣвецъ-басъ, но овенчанъ съ славата на комунистически блюдолизецъ и класически неблагоприятникъ! Нека си спомни за недостигнатия басъ Феодоръ Шалапинъ, който умря въ изгнание, но не се пречупи предъ поробителитѣ на Родината му!

ЧЕСТВУВАНЕ 65-ГОДИШНИНАТА НА ХРИСТО ОГНЯНОВЪ ВЪ МЪНХЕНЪ.

Въ китната зала на "Дома за Международни Срѣщи" въ Мънхенъ, по починъ на Дома и на Международния ПЕН-Клубъ на изгнаническитѣ писатели въ нѣмски говорящитѣ страни, бѣ уредено художествено четене на стихотворения отъ Христо Огняновъ въ преводъ на съпругата му Инге Огнянова, рецитирани отъ дветѣ актриси: Розвита Поселтъ, известна отъ сцената на Бургтеатъръ-Виена и Евамария Евдокимова-Тайлихъ, Мънхенъ, при собствени импровизации на пиано отъ Веселинъ Миновски.

Присѣдстваваха множество българи и нѣмци, а също и писатели, колеги на Огняновъ: украинци, румъни, словаци, чехи, унгарци. Тържеството бѣ открито отъ Д-ръ Йоханесъ Мауреръ, който прочете и приветственото писмо отъ ректора на Украинския Свободенъ Университетъ въ Мънхенъ, Проф. В. Янивъ. Чехскиятъ писателъ Д-ръ Антонинъ Кратохвилъ, подпредседателъ на ПЕН-Клуба въ

Изгнание, прочете на нѣмски едно темпераментно, сбито есе за творчеството на своя колега, като рецитира и единъ сонетъ на поета въ свой преводъ на чехски.

Въ благодарственото си слово Христо Огняновъ каза следното: "По щастливо стечение на обстоятелствата две български поколения, по-старото, представено отъ мене и по-младото, олицетворено отъ Веселинъ Миновски, тукъ на Западъ, при пълна свобода си подаватъ ръка и изграждатъ златенъ мостъ къмъ най-скапитѣ български духовни ценности. Това ми дава морално право, отъ негово и отъ свое име да вдигна гласъ за свобода на творческия духъ въ Отечеството ни България и за свободата на българския езикъ въ моя роденъ край Македония!".

Въ "Дома за Международни Срѣщи" това е било първо по рода си чествуване на поетъ въ изгнание.

ЧЕСТВУВАНЕ "ДЕНЪТЪ НА ХРАБРОСТЪТА".

БЪФАЛО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 8 Май 1977 клонътъ на Б.Н.Ф., както всѣка година, така и тази, организира празнуване на този най-голямъ български празникъ - Гергьовденъ - сега обрънатъ отъ комуниститѣ въ България, като "Денъ на чобанитѣ", олицетворяващъ тамъ себе си.

Тържеството се откри съ Божествена Служба въ Православния Храмъ "Св. Георги" посетена масово отъ нашата емиграция отъ града и околноститѣ, а също и дошли много гости отъ Канада: Инж. А. Гъндерски, Б. Димитровъ, Ив. Калайджиевъ, Н. Гурсовъ, Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Ц. Градинаровъ, К. Радевъ, В. Ивановъ и др. Следъ Службата бѣ сложена Братска Трапеза, благословена отъ отецъ Тома Кобаковъ, и открита отъ председателя на Клонъ Бъфало Мире Герговъ. Главенъ говорителъ бѣ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, който каза високо патристично слово за значението на този свѣтълъ български празникъ.

Съ нашия Орденъ "БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ" бѣ награденъ г. В. Шавранъ, лидеръ на украинцитѣ въ Бъфало и отличенъ приятелъ на Българския народъ. Въ неговата радиостанция въ продължение на 25 години той предава антикомунистически емисии, много често на български. Съ благодарствено слово г. Шавранъ прие Ордена.

ФРАНКФУРТЪ, ГЕРМАНИЯ.

На 8 Май 1977 въ околноститѣ на Франкфуртъ, въ ресторанта "Градъ София", принадлежащъ на представителя на Б.Н.Ф. Димо Стоевъ се състоя Приятелска Срѣща по случай "Деня на Храбростъта" - Гергьовденъ, при стечение на много наши сънародници, гости отъ братски поробени отъ комунизма народи, а също и много германци.

При печени ангета, червено вино и баници, тържеството бѣ открито съ подходяще слово отъ Димо Стоевъ, който обясни значението на тази нашенска традиция, да се спазва и почита най-голямата добродетелъ - храбростъта, която е запазила нашиятъ народъ презъ вѣковетѣ на робството и съ която храбростъ ще извоюва отново свободата си отъ кървавия комунизъмъ.

ЧЕСТВУВАНЕ ДЕНЬТЪ НА СВЕТИТЪ РАВНОАПОСТОЛИ КИРИЛЪ И МЕТОДИЙ ВЪ РИМЪ.

На 24 Май 1977 българската обединена политическа емиграция, заедно съ българската колония въ Римъ, чествува въ Базиликата "Св.Климентъ" съ Тържественъ Молебень празника на българскитъ просвѣтители "Св.Кирилъ и Методий" като положи разкошенъ венецъ на гроба на Свети Кирилъ. Молитвата, отправена за свободата на всички поробени отъ комунизъма народи бѣ прочетена отъ свещеника на Емиграционния Центъръ въ Латина - о.Микеле Батироло.

Преди тържеството една делегация водена отъ г.г.Димко Статевъ и Енрико делъ Белло бѣ приета отъ Министъра на Н.С.Папата - М.Жакъ Мартинъ, който се осведоми съ голѣмъ

интересъ върху въпроситъ ята бѣ приета също и отъ Архимандритъ М.Ракони, отъ Свещенната Конгрегация на Духовенството, съ когото бѣше разискванъ въпроса за липсата на духовна помощ на новитъ български емигранти.

Следъ Тържеството всички емигранти съ събраха на Братска Трапеза, която се откри съ "Шуми Марица" и химна на нашитъ Просвѣтители.

ЧЕСТВУВАНЕ "СЪЕДИНЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ - 6 СЕПТЕМВРИЙ 1885" ВЪ ШВЕЙЦАРИЯ.

**Création d'une amicale bulgare-suisse
UNE PREMIÈRE RÉUNION SUR LE LÉMAN**

« Mieux faire connaître l'histoire de la Bulgarie, la richesse de sa culture, créer un centre d'accueil pour les réfugiés de ce pays cherchant réconfort et compréhension, tels sont les buts que s'est fixés l'Amicale bulgare-suisse », déclara Mme A. Mumpthal, présidente, de cette société, lors de la soirée d'inauguration qui s'est déroulée vendredi à bord d'une unité de la CGN.

Indiquant, cette soirée, également permis à beaucoup d'entre nous de prendre conscience des problèmes que peuvent rencontrer dans notre pays, ces personnes qui ont fui le leur, de la nostalgie qui accompagne cette fuite et, des rêves parfois mélancoliques à l'évocation d'un souvenir, d'une patrie, d'une mélodie. Le contact entre Suisses et Bulgares fut créé spontanément au cours de cette première réunion.

Les projets de la présidente de l'amicale: mettre sur pied une exposition de peinture bulgare ces prochains temps dans la capitale vaudoise, et présenter des conférences pour faire connaître aux Suisses l'art de ce pays, sa culture et son histoire.

По починъ на Д-вото на Българскитъ Политически Емигранти въ Швейцария "Българо-Швейцарско Приятелство", на 9 IX 1977 се устрои Тържество за празнуване свѣтлия празникъ на Съединението на България, а също и по-случай поробването на България отъ комуниститъ на 9 Септември 1944 година. Тържеството стана на единъ параходъ на езерота Леманъ, кадето присъствуваха много емигранти, дошли отъ цѣла Швейцария, а също и много швейцарци, приятели на българския народъ.

Подходяще слово за тѣзи две исторически дати каза Председателката на Д-вото г-жа А.Мументалеръ /дъщеря на видния български общественикъ и лѣкаръ Д-ръ Хаджи Ивановъ,

ЧЕСТВУВАНЕ "ДЕНЯ НА СВОБОДАТА НА ЧЕХО-СЛОВАШКО" ВЪ ОТАВА, КАНАДА.

На 7 Май 1977 въ Отава, Чехо-Словашкитъ емигранти чествуваха своя най-голѣмъ празникъ съ Тържествено Събрание и Банкетъ. България бѣ представена отъ деятелитъ на Б.Н.Ф.г.г.Митко Сламникъ и Д.Николовъ, които бѣха на главната маса, отъ кадето Димитъръ Николовъ поздрави братята ни въ изгнание съ подходяще слово. Говориха също и двама Канадискни Народни Представители: Уолтеръ Тинсдейлъ и Лойдъ Францисъ.

ДЕЙНОСТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ ВЪ ТОРОНТО, КАНАДА.

По случай Конференцията въ Бѣлградъ, Българскитъ Националенъ Фронтъ съ голѣма загриженостъ следи нейното развитие и арогантното държане на комунистическитъ страни отъ относително въпроситъ за "Човѣшкитъ Права".

Поради това, Б.Н.Ф. въ Канада е изработилъ и изпратилъ единъ МЕМОРАНДУМЪ до Министъра на Въшнитъ Работи на Канада, съ молба да вземе присърдце каузата на поробенитъ отъ комунизъма народи, специално България, и се застъпи предъ Конференцията за тѣхнитъ права и свободи.

Меморандума бѣ подписанъ отъ г.г.П.Пелтековъ и Инж.А.Гъндерски, като представители на нашата Организация.

На 28 Августъ 1977 въ фармата на г.Крумъ Радевъ бѣ устроена Другарска Срѣща и Пикникъ за членовитъ на Организацията и тѣхни приятели. Сложена бѣ богатата трапеза, като срѣщата мина при най-задушевна атмосфера.

НАРОДНИТЪ ПРЕДСТАВИТЕЛИ
ЕДВАРДЪ ДЕРВИНСКИ и МАРИО БИАДЖИ

по молба на Българския Националенъ Фронтъ държаха речи въ Парламента на Америка въ полза на българската освободителна борба.

CAPTIVE NATIONS' WEEK RECOGNIZED BY PRESIDENT CARTER

BULGARIAN INDEPENDENCE

BULGARIA

HON. EDWARD J. DERWINSKI

OF ILLINOIS

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Thursday, March 3, 1977

ION. MARIO BIAGGI

OF NEW YORK

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Wednesday, July 20, 1977

Mr. BIAGGI. Mr. Speaker, the millions partaking in the 19th annual observance of Captive Nations Week were deeply saddened by the belated issuance of President Carter's official proclamation. It represented a significant step backward in the President's announced campaign for human rights.

Certainly in no other areas of the world are the denials of basic human and civil rights more prevalent than in the captive nations, largely under the control of the Soviet Union. For the millions living under captive rule in some 29 nations, the desire to obtain or regain freedoms is a daily struggle. Yet these people have also been heartened by a great amount of support they receive from the people of the United States, the greatest free nation in the world.

The success of the President's human rights campaign will ultimately be judged on its ability to gain greater freedoms for the captive peoples of the world. The potential for improvement in the lives of these people is real provided the policy is pursued diligently and consistently by the administration and Congress.

Many marches and observances have been conducted around the Nation to note Captive Nations Week. I participated in one of the largest conducted last Sunday in New York City. I salute the main sponsor of the march, Dr. Ivan Docheff, chairman of the Captive Nations Week Committee of New York. He is a tireless advocate of the rights of captive peoples. It is my hope that his desires for freedom being returned to captive nations may yet become a reality.

ЧЕСТВУВАНЕ НА Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ
ВЪ АМЕРИКАНСКИЯ ПАРЛАМЕНТЪ.

На 20 Юлий 1977 година въ Народното Събрание въ Вашингтонъ, Народния Представителъ г. Марио Биаджи произнесе специална речъ за Поробенитѣ отъ комунизма народи. Въ речта си той изрично спомена и похвали голѣмата и ползотворна дейность на Комитета въ Ню Йоркъ, чиито Председателъ е Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ.

Съ възхищение г. Биаджи спомена за дейността на нашия Председателъ квалифицирайки го като голѣмъ и неуморимъ борецъ противъ комунизма за свободата на всички поробени народи.

Тази речъ въ Народното Събрание на Съединенитѣ Шати, където се спомена съ голѣмъ респектъ дейността на нашия Председателъ е гордостъ и за насъ.

КОМИТЕТА НА ПОРОБЕНИТЪ НАРОДИ
ПРОВЪЗГЛАСЯВА Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ
ЗА ПОЧЕТЕНЪ ПРЕДСЕДАТЕЛЪ.

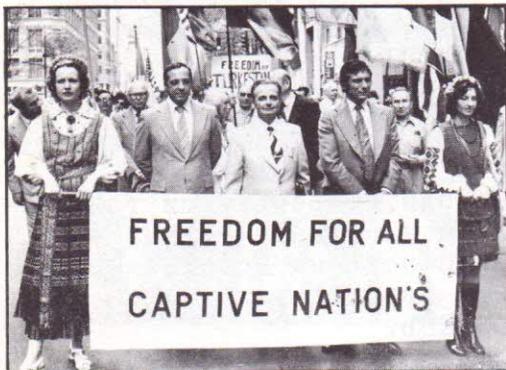

ВРЪЧВАНЕ ПО ПОЧЕТНИЯ ПЛАКАТЪ.

На 17 Юлий 1977 година въ клуба на Кримскитѣ Татари въ Ню Йоркъ се състоя тържественъ банкетъ, на който присъствуваха всички членове на Комитета на Поробенитѣ Народи и много гости.

Банкета бѣ даденъ въ честъ на Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, като Председателъ на Комитета за 10 години. Представители на 15 нации говориха за заслугитѣ на юбиляра, който бѣ провъзгласенъ за Почетенъ Председателъ, като му бѣ връченъ Почетенъ Плакатъ.

ЧЕСТВУВАНЕ "СЕДМИЦАТА НА ПОРОБЕНИТЪ НАРОДИ" ВЪ НЮ ЙОРКЪ.

МАНИФЕСТАЦИЯТА НАЧЕЛО СЪ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ.

БЪЛГАРСКИТЪ ЗНАМЕНА.

КМЕТА ПРЕДАВА ПРОКЛАМАЦИЯТА СИ НА Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ.

Специалният Комитет за "Поробенитъ Народи" в Ню Йоркъ подъ председателството на Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ и тази година организира чествуването съ голѣмъ успѣхъ.

На 17 Юлий 1977, се състоя Тържествена Църковна Служба въ Катедралата "Св.Патрикъ", отслужена отъ Украинския владика Достенъ, който произнесе високо патриотично слово. Следъ това се състоя парадъ по Петото Авеню въ който взеха участие хиляди емигранти отъ 22 нации, поробени отъ комуниститъ. България бѣ представена отъ внушителна група, начело съ български знамена, носени отъ г.г. Петъръ Николовъ и Любомиръ Ивановъ. Парада се водеше отъ Председателя Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ на чело съ Американскиятъ легионери, знамената на Поробенитъ Народи и стотици плакати, искащи свобода на народитъ подъ комунизма.

Въ 12 часа на обѣдъ въ Централния Паркъ се състоя грамадно Публично Събрание, което се ръководи отъ г. Никъ Улихъ отъ Источна Германия и се откри отъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ съ прочувствена речъ. Говориха Народния Представителъ Марио Биаджи, Държавния Секретаръ г. Марио Суомо и г. Бери Фарберъ. Еѣше прочетена Декларацията на Говернѣора г. Керри и съ акламации бѣ приета резолюция предложена отъ г. Джонъ Косиякъ - Бѣлорусия, искаща свобода на всички поробени отъ комунизма народи.

На 20 Юлий 1977 въ Тържественната зала на Общината кмета на града г. Абрахамъ Биимъ прочете, подписа и връчи на Председателя Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ своята Прокламация. Присътствуваха лидеритъ на 22 нации, поробени отъ комунизма, като тѣхнитъ знамена обкръжаваха кметската маса. Съ кратка речъ Д-ръ Дочевъ благодари на кмета за честта

На 22 Юлий 1977 видния деятель на Българския Националенъ Фронтъ г. Любомиръ Ивановъ е далъ обширно интервю предъ Ню Йоркския вестникъ "Ню Уорлд" по случай "Седмичата на Поробенитъ Народи:

Q: What expectations do you have for the Captive Nations Week activities?

A: We support Captive Nations Week in trying to keep up the spirit of hope of freeing our peoples, and we know that it can happen only with America's help. I can see that Captive Nations Week is good for the new generations born here by reminding them of their ancestors in Communist countries.

Q: Do you really believe that your people will ever get back to your homeland?

A: Yes, I believe that freedom will arise in Bulgaria. Even though Washington's policies don't encourage or help us in this fight against communism, we decided to take action ourselves. We formed an organization of our own that was created for this purpose. This organization has no political stand of its own and favors no one party. We always try to support American presidents, whomever they may be, out of loyalty to the country we live in.

КОНФЕРЕНЦИЯ ВЪ ВЪНШНОТО МИНИСТЕРСТВО ВЪ ВАШИНГТОНЪ.

На 9 IX 1977 Стейтъ Департментъ свика Конференция на лидеритъ на разнитъ Национални групи, за да вземе подъ внимание тѣхното мнение въ исканията, които Америка ще предяви на Конференцията въ Бѣлградъ. Присътствуваха г.г. Голдбергъ и Шереръ, челници на Американската делегация, асистентитъ на Външния Министъръ: г.г. Дериянъ, Гудби и Луерсъ. Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, като представител на България, изказа мнение въ речта си, да се взиматъ санкции срещу държавитъ, не спазващи клаузитъ на договоритъ, а също да се предвидятъ свободни избори подъ международинъ контрол на народитъ подъ комунизма, та да може народа да си каже свободно думата по управлението на странитъ си.

Г. ЛЮБОМИРЪ ИВАНОВЪ ДАВА ИНТЕРВЮ ПРЕДЪ ПРЕСАТА ВЪ НЮ ЙОРКЪ.

Bulgarian exiles still have hope for liberation of their homeland

Д-РЪ ПАПРИКОВЪ И ФРЕНСКИЯ
ГЕНЕРАЛЪ ЛЪО ФЕВЪРЪ.

На 14 Августъ 1977 год. въ залитъ на хотелъ Мариотъ въ Чикаго се състоя Конгреса на "Организацията за Орден и Медали" отъ цѣлия свѣтъ. По този случай бѣ организирана изложба на Орден и Медали съ участници отъ много националности.

България бѣ представена отъ богатата и великолѣпна сбирка на Д-РЪ Г.ПАПРИКОВЪ, състояща се отъ надъ 500 експонанта, между които и най-рѣдкитѣ български Орден, Медали и други Отличия, подъ мотото ЦАРСТВО БЪЛГАРИЯ.

Въ 25 изложбени касети бѣха наредени Отличията по периоди, степени, видове съ обяснения, исторически снимки и портрети на тѣхнитѣ носители. Също, мѣсто и време на производството имъ, статистически данни, начинъ и правила за награждаването и носене на Отличията.

Между Орденитѣ бѣха изложени и най-рѣдкитѣ: "СВ.КИРИЛЪ И МЕТОДИЙ" съ Великата Огърлица - даванъ само на 6 българи. "ЗА ХРАБРОСТЪ"-I-ва степенъ даванъ само 3 пати. "ОРДЕНЪ ЗА ЗАСЛУГА"-Златенъ съ Корона, даванъ само на 6 българи. "ЗА ВОЕННА ЗАСЛУГА"-Великия Кръстъ и други степени. "ЗА ГРАЖДАНСКА ЗАСЛУГА"-Всички степени.

Изложбата бѣ посетена отъ много граждани, между които и доста българи.

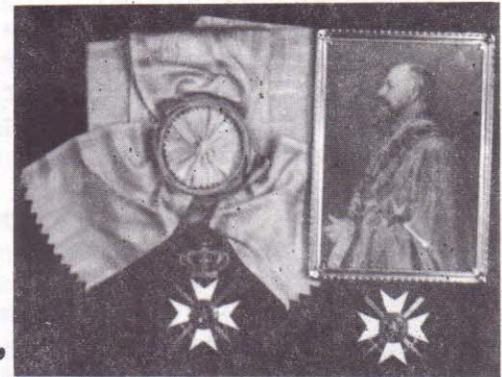
По решение на Специална Комисия БЪЛГАРСКАТА СБИРКА бѣ оценена като най-добра и на Д-РЪ ПАПРИКОВЪ му бѣ дадена Голѣмата Награда, връчена отъ Председателя на Организацията Френския Генералъ Лъо Февъръ.

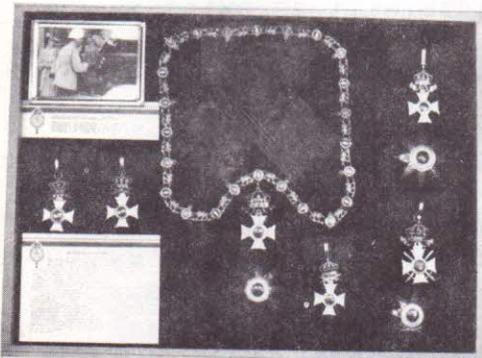
"СВ.КИРИЛЪ И МЕТОДИЙ"
ГЕНЕРАЛЪ ДАНАИЛЪ НИКОЛАЕВЪ

"СВ.КИРИЛЪ И МЕТОДИЙ"

"ЗА ХРАБРОСТЪ"-I СТЕПЕНЪ
ЦАРЪ ФЕРДИНАНДЪ I

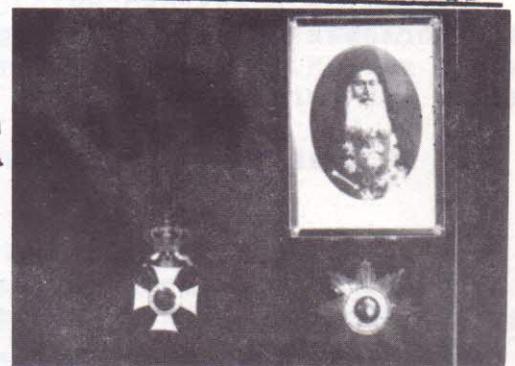
"СВ.АЛЕКСАНДЪРЪ"

"ЗА ВОЕННА ЗАСЛУГА"
ГЕНЕРАЛЪ НИКОЛА ЖЕКОВЪ

"ЗА ГРАЖДАНСКА ЗАСЛУГА"

"СВ.АЛЕКСАНДЪРЪ"
МИТРОПОЛИТЪ МАКСИМЪ

СКРЪБНИ ВЕСТИ.

На 22 Юний 1977 почина в Стокхолм, Швеция Пастора-антикомунист

ЛАДИНЪ ПОПОВЪ
1915-1977

Покойният прекарва 5 години в лагера Бълене, като през 1967 успява да се спаси от България и веднага започва своето народно дѣло: основава организацията "Евангелизъм за Комунистическите страни", говори по радио "Монако" против комунистическия режим и неговата антихристка политика. Пастора Поповъ е написал много брошури и статии с национално и християнско съдържание. Той бѣ единъ истински Христовъ последовател и голѣмъ български патриотъ.

На 28 Августъ 1977 почина в Франкфуртъ, Германия българският патриот

Д-РЪ ИВАНЪ КОНСТАНТИНОВЪ
1917-1977

Роденъ в София, кадето завършва гимназия и Ш.З.О., следва право в Германия, което съвършва с докторатъ. Емигрира за С.А.Щ. гдето веднага се включва в редоветъ на Б.Н.Ф., взимайки дейно участие в клон на Ню Йоркъ. Следъ 20 годишно отсъствие той отново се връща в Европа, гдето е единъ от основателитъ на "Българското Войнство в Изгнание". На погребението му, на което се бѣ стекла националната ни емиграция, Д-ръ И. Банковски държа прочувствено слово, следъ което бѣха изсвирени "Шуми Марица", "Химна на Царя" и "Вечерна Заря" за последно сбогомъ.

На 9 Май 1977 почина в Виена националният нашъ емигрантъ

АНГЕЛЪ КЕФСИЗОВЪ
1902-1977

Роденъ в Добричъ, завършва висше Търговско образование в Германия, работи като финансистъ и търговецъ в България. Преследванъ от комунистическата власт, обявенъ като противникъ на режима, той едва успява да се спаси в Виена презъ 1967, отъ кадето емигрира за Чикаго. Работи за освобождението на Родината чрезъ емиграционната борба. Презъ 1975 се връща отново в Виена, гдето го постига тежка болестъ, чакъ до смъртта му.

На 15 Юлий 1977 загинаха при нещастенъ случай в Торонто, Канада съпружитѣ

КИРИЛЪ ИВАНОВЪ
1931-1977

и

ВЕНЕТА ИВАНОВА
1930-1977

Покойнитѣ бѣха емигрирали за Канада, за да избѣгнат комунистическия тормозъ в Родината. В Торонто Кирилъ Ивановъ издаваше антикомунистическото списание "БУДНО ОКО", което се посрѣщаше с голѣмъ интересъ отъ националната емиграция. Жена му Венета му помагаше в народното дѣло с любовъ и ревностъ. Оставатъ две деца.

На 20 Май 1977 почина в Чикаго българският националенъ емигрантъ

ЕФРЕМЪ КОЛЕВЪ
1901-1977

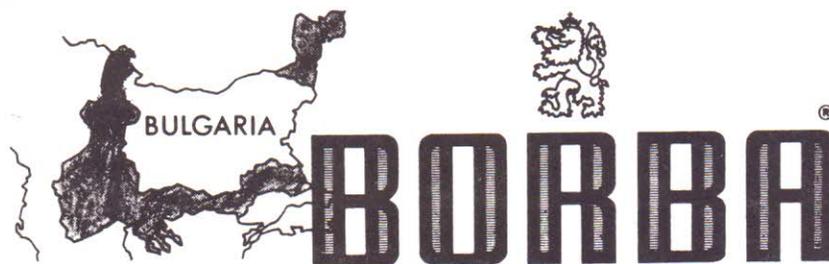
Роденъ в с. Брѣгово, Видинско, преследванъ отъ комуниститѣ, той успява да избѣга в Югославия презъ 1951, отгдето презъ Италия емигрира за Чикаго презъ 1956. Виденъ членъ на Б.Н.Ф., напоследъкъ той бѣ щастливъ да види сина си с семейството му, дошли при него от Швеция.

На 12 Юлий 1977 почина в Мелбърнъ, Австралия секретаря на Б.Н.Ф. в града

ПЕЛО ГЕОРГИЕВЪ
1927-1977

Роденъ в с. Градешици, завършва гимназия в Враца, постоянно гоненъ отъ комуниститѣ за неговитѣ национални идеи, той бѣга за Югославия, гдето прекарва години в лагера Герово. Отъ тамъ, презъ Италия, емигрира за Австралия, гдето става единъ отъ най-ревностнитѣ борци за свобода в редоветъ на Националният Фронтъ.

БОГЪ ДА ГИ ПРОСТИ

P.O. Box 1204
Grand Central Station
New York, N. Y. 10017, U.S.A.
Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958
Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962
Trade Mark Registration,
N. Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

РЕДАКТОРЪТЪ НА "БОРБА" Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ СЪОБЩАВА:

Зографският манастир - Св. Георги

Както бѣ съобщено въ миналия брой на БОРБА, на 21 XII 1976 въ Българския Свѣтогорски манастир "Свети Георги Зограф" избухна пожаръ, при който загина отецъ Натанаилъ и изгоря частъ отъ старата сграда. Както се знае, въ Зографъ се намиратъ безценни документи и ръкописи отъ българската история, запазени тамъ отъ вѣкове! Тамъ се чува отъ хиляда години само българско слово и молитви къмъ Бога за доброденствието на България.

Ние отправихме апелъ къмъ всички българи по свѣта за запазване на манастиря отъ бѣдащи нещастия, като се купятъ пожаро-гасители, като по-късно се прокара и по-ефикасна водна инсталация. Това на първо време!

За жалость, до сега малко нашенци се отзоваха на апела ни и сумата събрана въ банката е доста малка. Забележително е, че повечето отъ дарителитѣ сѣ скромни емигранти: работници, студенти, пенсионери, докато заможнитѣ българи въ чужбина: предприемачи, строители, търговци, артисти, доктори, нѣкои отъ тѣхъ дори и милионери, останаха глухи на нашата молба.

Къмъ нашенцитѣ, които живѣятъ въ околство въ чужбина и се наричатъ българи се обръщамъ сега: почти отъ Васъ зависи, дали този вѣковенъ центъръ на българщината ще изгасне или ще свѣти още хиляда години! За тази Ваша незаинтересованость и апатия единъ денъ всички ще отговаряме предъ Вѣчния Садия!

Всѣко дарение, дори и най-скромното, изпращайте въ тукъ приложения пликъ, като чековетѣ надписвате BORBA-ZOGRAF Адреса е напечатанъ на плика.

ЕМИГРАНТСКА БИБЛИОГРАФИЯ.

- ЕПОПЕЯ НА ДУШАТА. Пасторъ Милко Ф. Христовъ.
Ланкастеръ, С. А. Ш. 1975, 348 стр. На български. Духовна книга въ сонети и стихове.
КОЙ СПАСИ ЕВРЕИТЪ ВЪ БЪЛГАРИЯ? Драгомиръ Загорски.
Виена, 1977, 167 стр. На български. Романизирана история на Българското еврейство.
ДЖЪБ. Редакторъ: Дора Габенска.
Лосъ Анжелесъ, С. А. Ш. Май-Августъ 1977, 61 стр. Брой 41-42. На български.
ОГЪН И ЖУПЕЛ. Редакторъ: Петъръ Хаджидимитровъ.
Бернъ, Швейцария. Юлий 1977, Брой 4/2/, 28 стр. илюстриранъ. На български.
НАПРЕД. Редакторъ: Радославъ Косовски.
Мюнхенъ, Германия. Юлий 1977. Год. I, брой 1.2 стр. На български.
ЗОРА. Редакторъ: Цанко Георгиевъ.
Рокдейлъ, Австралия. Юлий 1977. Брой 13, 20 стр. На български.

ТЪРСЯТЪ СЕ:

- ХРИСТО ПЕТКОВЪ ЗОРОВСКИ отъ Кнежа. Раняванъ въ войната въ Виетнамъ като Американски войникъ. Търси го неговъ другаръ въ емиграция /П. Г./.
ДИМИТЪРЪ БОЙЧЕВЪ КАШЧИЕВЪ, 57, отъ Шуменъ, живѣлъ въ с. Сини Виръ Новопазарско. шивачъ. Следъ 9 9 44 избѣгалъ въ Турция. Търси го неговъ роднина. /А. Г./.